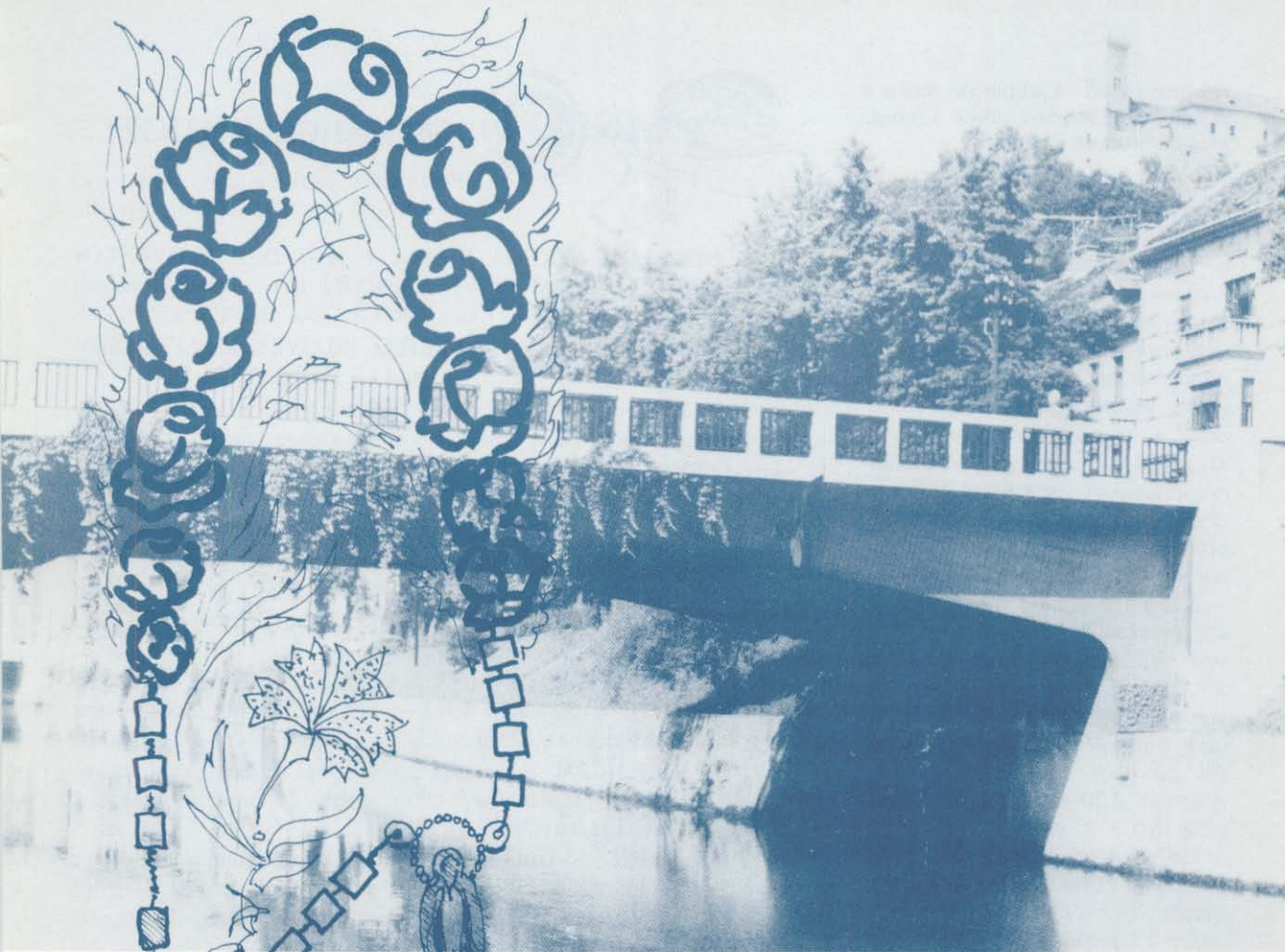

SEPTEMBER — 1986

THOUGHTS

LETO 35

misli

Naslovna slika: Ljubljanski motiv z enim izmed mostov preko Ljubljane in Gradom v ozadju.

ZOPET se moram dotakniti neljubega predmeta, ki menda dela skrbi vsem upravnikom takih revij, katere ne izdajajo zaradi donosa, ampak s čistim namenom služiti bralcem. Konec avgusta je namreč zopet prinesel povišanje poštnine. Tri cente na pismo se nekemu, ki ne pisari veliko, ravno ne pozna preveč. Upravi, ki razpošilja vsaki mesec preko pošte kar precej poštinih žakljev svojih izvodov, pa so tudi trije centi občutno novo breme. Za MISLI pomeni povišanje preko 60 dolarjev mesečno več stroškov.

Naj postrežem s številkami! Po 25. avgustu je poštnina za vsak izvod MISLI za Avstralijo skočila na 23 centov, za izvod naslovljen izven Avstralije pa na 60 centov. Za vsak izvod MISLI, ki gre iz Avstralije po svetu z letalsko pošto, je poštnina 2.60 (za ZDA in Kanado pa 2.15).

Od celoletne naročnine 6 dolarjev vzame pošta 2.53 – za tiskarno ostane 3.47. Od naročnine 10 dolarjev za pošiljke po svetu vzame pošta 6.60 – ostanek za tiskarno je 3.40. Nova letalska poštnina pa pride na 28.60 (za ZDA in Kanado seveda manj), kar za 60 centov prekorači dosedanje letno naročnino, saj se je dvignila kar 25 c na izvod.

Ob teh številkah bolj razumete, kaj pomeni MISLIM sleherni dar v Tiskovni sklad. Jaz pa sem tem bolj hvaležen vsem plemenitim dobrotnikom naše revije.

— Urednik in upravnik

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 — Tel.: (03) 861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O.BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 6.—; izven Avstralije (Overseas) \$12.—; letalsko s posebnim dogovorom. — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3101 — Tel.: (03) 380 6110

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America — Cena I. dela 8.— dol., II. dela pa 9.50 dol.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11.— dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI — SLOVENIAN FOLK SONGS — A. L. Ceferin (ed.) — Cena knjižice z audio-kaseto vred 6.— dolarjev.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. — Pošel. Nova pošiljka je na poti.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA, izdana v Argentini, 280 strani. Vezana knjiga 16.— dol., broširana 13.— dol.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. Zaloga je pošla in so nove knjige na poti.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM I. del. — Odlična študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. — Cena 13.— dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. — Zaloga pošla. Nova je naročena.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi je 13.—, broširani pa 10.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharskih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dolarja.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dolarjev.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. — Cena vezani 13.—, broš. 10.— dol.

VOJNA IN REVOLUCIJA — Roman Franka Bůkviča na 708 straneh, izšel v Argentini. — Cena broširani knjigi 15.— dolarjev.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

božje

misli in človeške

LETNIK

35

ŠT. 9

SEPT.

1986

VSEBINA:

- Obisk se bliža* – Vključena je molitev za uspeh papeževega obiska – stran 225
- Narodna zvest* – Nadškof dr. Alojzij Šuštar – stran 226
- Biti kristjan...* – Iz tajništva za nekrstjane pri apostolskem sedežu – stran 227
- Razgovor o Slovencih sredi Tokia* – V. Kos – stran 229
- Kdaj se prične starost?* – Franc Sodja – stran 230
- Mešetar* – Črtica iz bloških hribov – I. Čampa – stran 231
- Zvezni proračun 1986/87* – Tomaž Možina – stran 233
- Ni tako preprosto biti oče...* – Iz Nedelje – stran 235
- Oba sama* – pesem – Marjan Jakopič – stran 236
- Iz središča sv. Družine, Adelaide* – P. Janez – stran 237
- Izpod Triglava* – stran 238
- Ob 50-letnici evharističnega kongresa* – Nočna procesija z baklami – stran 240
- Iz središča sv. Rafaela, Sydney* – P. Valerijan – stran 242
- Premakljivi svečnik* – roman – Lojze Kozar – stran 244
- Naše nabirke* – stran 244
- To pa ni pravljica za otroke...* – Danica Petrič – stran 245
- Iz središča sv. Cirila in Metoda, Melbourne* – P. Bazilij – stran 248
- Z vseh vetrov* – stran 250
- Kotiček naših mladih* – stran 252
- Križem avstralske Slovenije* – stran 253
- Tudi s kislim obrazom se da smeјati...* – stran 256

Obisk se bliža

PRAYER FOR THE PAPAL VISIT

God our Father,
you sent your Son to reveal to us your love,
to guide us
and to be the source of our life.

You have richly blessed our land
and the people of Australia,
and we thank you for the trust you place in us.

With Pope John Paul
we pray for the guidance of your Spirit
that we may know where you are leading us
and how we may become truly one in Christ.

May your Church in Australia
clearly witness to the love and compassion of Jesus.

We pledge ourselves to work with generosity and courage
to extend your Kingdom of justice love and peace.

We ask this through Christ our Lord.

AMEN

MOLITEV ZA USPEH PAPEŽEVEGA OBISKA

BOG naš Oče,
poslal si svojega Sina,
da si nam po njem razodel svojo ljubezen,
da nas po njem vodiš
in je vir našega življenja.

Bogato si blagoslovil našo deželo
ter vse avstralsko ljudstvo –
zahvaljujemo se ti za zaupanje, ki nam ga s tem skazuješ.

S papežem Janezom Pavlom
prosimo za vodstvo tvojega Duha,
da bi razumeli, kam nas usmerjaš,
in kako naj bi postali res eno v Kristusu.

Naj tvoja Cerkev v Avstraliji
jasno pričuje ljubezen in usmiljenje Jezusovo!

Obljubljamo ti, da se bomo z darežljivostjo in srčnostjo
trudili za širjenje božjega kraljestva
pravice, ljubezni in miru.

Za vse to te prosimo po Jezusu Kristusu našem Gospodu.

AMEN

NARODNA ZAVEST

Na narodno-kulturnem področju je najprej potrebna svoboda temeljna odločitev, ki mora biti sad resničnega osebnega prepričanja in ne le od zunaj vsiljena. To je odločitev za slovenski narod, ponosna zavest, da smo sinovi in hčere slovenskega naroda, veselje in hvalenost brez vsakega občutka manjvrednosti, a tudi brez vsakega ponašanja na račun drugih ali celo zaničevanja drugih.

Kar priznavamo vsakemu narodu, to zahtevamo tudi zase: samostojno in svobodno, enakopravno in od vseh priznано narodno življenje, jezik in kulturo, navade in posebnosti, ki obsegajo različna življenjska področja.

S tem pa je najtesneje povezana dolžnost, čim bolj spoznati slovenski narod, njegovo zgodovino, njegove kulturne vrednote, njegov jezik, njegove običaje in navade, sploh vse, kar je za slovenski narod pomembno in značilno. Sem sodi tudi poznanje slovenske zemlje, njenih krajev in naravnih lepot.

/Iz knjižice "Pismo slovenski mladini", ki je izšla izpod peresa ljubljanskega nadškofa in metropolitane Cerkve na Slovenskem dr. ALOJZIJA ŠUŠTARJA. Ne le za slovensko mladino doma, tudi za našo po svetu in nas vse je nadpastirjeva beseda vredna razmišljanja./

Pod naslovom "Obisk se bliža . . ." tega uvodnika sem na prvem mestu objavil angleško molitev za uspeh papeževega obiska ter njen slovenski prevod. Molitev je uradno sprejela Cerkev v Avstraliji kot vseavstralsko prošnjo, ki naj v teh dneh do papeževega prihoda odmeva po vseh katoliških cerkvah, zlasti pri nedeljskih mašah, uporabljale pa naj bi jo tudi katoliške družine pri svoji družinski molitvi, prav tako seveda posamezniki.

S tem pa sem že tudi poudaril, da Cerkev od nas želi in pričakuje duhovno pripravo na papežev prihod med nas. Znano je in praksa je dovolj zgovorna, da brez priprave ni uspeha. Z adventom se pripravljamo na praznične božične dni, postni čas nas uvede v doživetje velikega tedna, ki se zlije v veličastje nedelje vstajenja. Tudi obisk Kristusovega namestnika na zemlji bo za nas edinstven praznik. Seveda ga ne moremo primerjati z božičem ali veliko nočjo, to bi bilo absurdno. A če že obisk drage osebe, ki napove svoj prihod in se z njo že dolgo nismo srečali, prinese v naše vsakdanje življenje prijetno spremembo in obilico radosti — kako bi se torej ne veselilo sleherno verno srce, da nas bo obiskal poglavar božje ustanove, katere člani smo?

Papež ne potuje po svetu in tudi k nam v Avstralijo ne prihaja na oddih, na nekaj dni počitnic, na ogled krajevnih zanimivosti in lepote naše celine. Niti ni njegov cilj kaka važna škofsvska seja ali pa konferenca narodnih voditeljev, ki naj odloči kaj važnega za svetovni položaj. Papež med nas preprosto prihaja na obisk: da se srečamo. Prihaja k vsem, prihaja za vse. Katoličani ga pričakujemo kot svojega očeta, ki ga imamo radi in smo z njim tesno združeni po veri; kristjani številnih skupin ga sprejemajo kot voditelja največje krščanske družine vernikov, ki je tudi zanje vsega spoštovanja vreden; nekristjani pa ga po vsem svetu priznavajo in pozdravljajo — če so le iskreni — kot prijatelja vsega človeštva, kot največjega delavca za svetovni mir, kot borca za pravico, ki brez hinavščine in brez bojazni dviga svoj glas zlasti v prid zapostavljenim in oropanim človeškega dostojanstva.

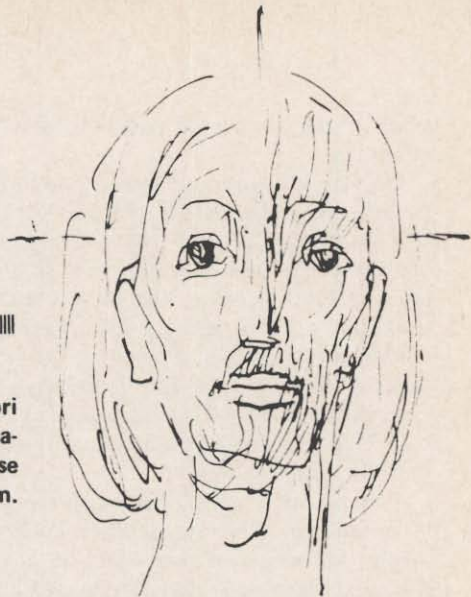
Kratki dnevi papeževega obiska bodo hitro minili. Gotovo bodo velicastni in vredni spomina. Od naše priprave pa zavisi, če bodo obrodili svoj vredni sad, ki bo ostal tudi potem, ko se bo Janez Pavel II. vrnil v večno mesto.

BITI

KRISTJAN...

Besedilo tega članka je izdalo Tajništvo za nekristjane pri apostolskem sedežu. Jasno pove, da biti kristjan ne pomeni samo biti krščen, ampak mnogo več. Po pazljivem branju se vprašajmo, kako se naše življenje sklada s pravim krščanstvom.

KDO JE KRISTJAN?

Beseda "kristjan" prihaja od "Kristus": kristjan je tisti, ki v vsem sledi Jezusu Kristusu. Krščansko življenje zato temelji na bistvenem in nepreklicnem sklepu: biti Kristusov, slediti mu in ga posnemati, biti vedno v duhovni skupnosti z njim, ki je brat, Gospod in Odrašenik ljudi.

Jezus Kristus je zato kristjanov vzor in življenjsko vodilo. V vseh življenjskih okoliščinah, v veselju in pomanjkanju, pri delu in pri počitku, v nevarnosti in v skušnjavi, vse do tesnobe in prehoda ob smrti, kristjan ve, da je pred njim hodil Jezus in ga poučil, kako se pride k Bogu: da je treba prek smrti do vstajenja. V slehernem položaju si kristjan prizadeva, da bi delal tako, kot bi storil na njegovem mestu Jezus Kristus. Rad prebira evangelij, saj najde v njem Kristusove besede in njegov zgled.

To stalno sklicevanje na Kristusa ne obstaja toliko v podrobnem in zunanem posnemanju, kar bi bilo nemogoče, ampak v privzemanju Kristusovega duhovnega razpoloženja, ki ga je ta pokazal v življenju, zlasti pa v trpljenju in smrti: pokorščina in popolna podrejenost božji volji svojega Očeta ter velikodušna predanost delu za ljudi. Eden njegovih stavkov se glasi: "Nisem prišel, da bi mi stregli, ampak da bi jaz stregel in dal življenje v odkupnino za mnoge." Apostol Pavel pa piše: "Isto mišljenje naj bo v nas, ki je tudi v Jezusu Kristusu."

Prizadevanje za upodobitev po Kristusu utrjuje in podpira v kristjanu Duh božji. Ta kristjana notranje preobraža in mu vliva Kristusovega duha, to je duha sinovske vdanosti do Boga Očeta in duha dobre do ljudi. Kristjan, ki se da voditi božjemu Duhu, živi kot božji posinovljenec in v svobodi hodi za Kristusom.

KAKŠEN MORA BITI KRISTJAN?

Temeljno nalogo krščanskega življenja je Kristus opisal takole: "Verovati v Boga . . . in se med seboj

bratovsko ljubiti."

Verovati v Boga se pravi sprejemati njegovo besedo in njegovo voljo, pa naj se pokaže na kakršen koli način. To podreditev Bogu, podobno popolni Kristusovi podreditvi, imenujemo v krščanskem izrazoslovju "vero"; vera vključuje neomahljivo poslušnost božji besedi in pripravljenost odpovedati se spričo božje volje samemu sebi. Vero vzbuja v kristjanovem srcu božji Duh in ji daje moč ravnati kakor judovski oče Abraham, ki ga imenujejo "oče verujočih", ker je zaradi vere v Boga tvegval svoje življenje in vso svojo bodočnost.

Ljubezen do bližnjega, ki jo v krščanskem izrazoslovju po latinsko imenujemo "caritas" in po grško "agape", je prikazal Jezus s temile besedami: "Vse torej, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim." To pomeni, da je treba brez razlike glede na raso, sposobnost in položaj kot brate ljubiti vse ljudi, ker jih Bog ljubi kot svoje otroke in ker je Kristus postal eden od njih, in ne pri tem iskati svojega osebnega zadoščenja. Ta ljubezen presega naravne zmožnosti človeškega srca in jo hkrati z vero vlije v kristjana božji Duh. Zato krščanska ljubezen ne gleda na osebo in se še posebej razdaja malim in ubogim.

Čeprav krščanska ljubezen bratsko in iskreno povezuje vse ljudi, ne odstranja, marveč celo spopolnjuje in dviga red naravnih človeških odnosov, kakor so npr. družinski odnosi in prijateljstvo ter odnosi do oseb, ki skrbijo za skupno blaginjo.

Krščansko izročilo uči, da so v spolnjevanju ljubezni do bližnjega obsežene in izražene vse druge kreposti. Prav kakor uči sveti Pavel: "Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice,

veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša.”

Od vere v Boga in od ljubezni do bližnjega kristjan ne pričakuje priznanja ali častnih prednosti; nasprotno, pripravljen je tudi trpeti, če je treba, ker je učeneц Gospoda, ki je bil križan in ki je večno znamenje nasprotovanja v svetu; kristjan je ponižen, ker se zaveda, da so božji darovi v njem vedno v nevarnosti, dokler živi na zemlji. Nasprotno pa ve, da lahko vedno računa na pomoč Boga, svojega Očeta, da lahko črpa duhovno korist tudi iz nesreče in da sme po preteku tega minljivega življenja upati v nesmrtno srečo, ki ne bo nikdar minila.

To gotovost vliva kristjanu nepremagljivo zaupanje in optimizem. “Na svetu boste imeli stisko; ali zaupajte, jaz sem svet premagal,” je povedal Gospod. Ker se kristjan popolnoma opira na Boga, zato njegovo upanje nikoli ne omaga. Ker zaupa tudi človeku, zato ustvarja okoli sebe ugodno ozračje za izboljšanje razmer, naj bo v posameznikih ali v družbi. “Če je Bog za nas, kdo bo zoper nas?” pravi sveti Pavel.

VODILO RAZUMA IN VESTI

Pravi kristjan, ki po nagibih Svetega Duha hodi za Jezusom Kristusom, ostaja vendarle človek, ki se mo-

ra izpopolnjevati; človek z vsemi negotovostmi in tveganji v človeškem življenju. Ob težavah, ko išče pravo pot za svoje ravnanje, in ko trpi zaradi razklanosti med čutnim teženjem in zdravo pametjo, občuti svojo odgovornost pri izbiri med dobrim in zlom.

To notranjo svobodo, ki je prirojena predpravica slehernega človeka, razsvetljuje in podpira v kristjanu božji Duh. Tako se ne ravna le po pameti, ampak tudi v luči božjega razodetja, po Kristusovem zgledu in po notranjih navdihih božjega Duha. Toda kristjan bo pokazal, da živi res po božjem in Kristusovem Duhu le, če bo najprej spoštoval vodila dobrega, ki jih prejema iz luči svojega razuma.

Toda kakor nobenemu človeku, tako tudi kristjanu ni lahko vedno jasno spoznati zahtev pravega razuma in navdihov božjega Duha. Zato rad sprejme zapovedi in predpise Boga, Cerkve, svetnih oblasti in narodnih izročil; seveda če niso v očitnem nasprotju z božjimi zapovedmi. Tako se izogne nevarnosti samoprevare in moralnega subjektivizma.

Ko Kristusov učenec zagovarja dolžnost in pravico ravnati se po svoji vesti, spoštuje pri tem prepričanje in mnenje drugih, čeprav je drugačno od njegovega. Sodbo prepušča Bogu, saj ve, da bo Bog sodil slehernemu človeku po tem, kako je bil zvest svoji vesti, in po darovih, ki jih je prejel od Boga.

MALI GRAD
nad Kamnikom
je s skalnega griča
v srednjem veku
nadzoroval
cesto skozi
Tuhinjsko dolino

RAZGOVOR O SLOVENCIH - SREDI TOKIA

Za Zvezo slovenske akcije
VLADIMIR
K O S, S.J.,
Tokio

ONI japonski dan, stisnjen med kovinasto tokijsko nebo, morje streh in morje resničnih valov Tihega oceana, me je vprašal sicer izobraženi Japonec:

“Ali ste doma blizu Beograda?”

“Blizu Beograda?” sem vprašal tudi jaz.

To je bilo drugo vprašanje med nama, njegovo prvo se je bilo glasilo:

“Kje ste bili rojeni?”

Odgovoril sem mu bil:

“V Sloveniji.”

Skušal je ponoviti ime; kakor da govori le s seboj, je spremenil ime v “Slovakijo”, zmajal z glavo ob čudni zvočni spremembi, napel čelo v gube, se spomnil in vidno oddahnen ugotovil:

“Aha, v Jugoslaviji!”

In potem je sledilo tisto drugo vprašanje. Vprašanja in odgovori so končno razvili njegovo miselno zemljepisno podobo: nekje v osrčju Evrope je Jugoslavija, kjer okoli glavnega mesta Beograda prebivajo takorekoč v koncentričnih krogih narodno monolični Jugoslovani, govoreči jugoslovanski jezik, ki se tembolj diferencira, čimbolj se oddaljuje od središča, a ki vendar ostane jugoslovansščina... Različnost ver in kultur je zdaj postranskega pomena, ker so se Jugoslovani enodušno opredelili za Marxov-Leninov komunizem v obliki Titovega socializma...

Ko sem tako razgrinjal njegov miselni zemljevid, se nisem čudil: večkrat sem že srečal Japonce, ki so pripovedovali (z neke vrste ponosom), da so na določenem televizijskem programu spoznavali in občudovali Jugoslavijo. Ta se je po mojih vprašanjih izkazala za Jugoslavijo srbskih, hrvatskih in jadranskih pokrajin, nikdar – nikdar v teh tridesetih letih mojega bivanja na Japonskem – slovenskih pokrajin in ljudi.

V kavarni – tukaj ji pravimo po ameriško “coffee shop”, seveda v japonski izgovorjavi –, kamor me je povabil on, da več zve o teh skrivnostnih Slovencih, sem mu pomagal risati v zavest pravilnejši zemljevid. Razložil sem mu, kako nas je zgodovina dolgih stoletij zmeraj znova prisilila k opredelitvi za slovensko narodnost ali proti njej, in kako se je ta narodna zavest osredotočila v jeziku in katoliški veri,

ki slednja varuje zavest narodne pripadnosti tudi takrat, ko je treba rabiti poleg slovensčine kak drug jezik. Obrazložil sem mu, kako more pridnost, podjetnost in kulturno-tehnična raven sicer tako majhnega naroda kot smo Slovenci doprinesti tako velik finančni delež v skupno blagajno jugoslovanskih narodov. Čudil se je, da celo danes, ko dosegajo neodvisnost ozemlja, manjša od Slovenije in manj naravno bogata ter razvita kot Slovenija, mi ne moremo imeti svoje države. Kot Japoncu, ki jemlje v pošteve najprej gospodarsko zmogljivost in potem šele politične besede in načrte, mu je ostala usoda Slovencev zavita v skrivnost. Morda pa so se Slovenci odrekli, je obotavljaje vprašal – menda pri najini tretji skodelici brazilske kave – stremljenju po neodvisnosti in sicer v prid idealom komunizma?

“Ne!” sem odgovoril tako močno, da je ustavilo celo natakario s pladnjem na poti k sosednji mizici. Enodušni privzem komunizma – pa naj bo Stalinov ali Titov ali iks-ov socializem – je mit, sem mu rekel. Postregel sem mu s podatki druge svetovne vojne in prvega leta v povojni Jugoslaviji. Kimaje je dodal, da se je tudi sam vpraševal med zadnjo vietnamsko vojno, ki je večini japonskih časopisov veljala za boj za dokončno demokratizacijo Vietnama, kdaj bodo imeli v osvobojenem Vietnamu demokratično svobodne volitve – do danes ni zasledil tovrstne vesti. “Afganistan mi je precej odprl oči,” je zamrmral napol kavi v skodelici, napol dogorevajoči cigareti med svojimi prsti.

V vrvežu enajstmilijonskega mesta sva se razšla. Preden sva si rekla “Sayónara”, sem mu priporočil, da skuša overoviti moje podatke s pomočjo kakšne angleško pisane knjige (drugih tujih jezikov ni obvladal za branje); dvomil je, ali bi našel dovolj japonsko pisanih informacij. Da moj nasvet ne ostane le želja, sem mu dal imena treh japonskih knjigar, kjer se v zadnjih letih kopičijo angleško pisane knjige tako ameriških kot britanskih piscev, ki stremijo za čim večjo nepristranostjo. Kot da se zgodovinska resnica vsaj spet v tem primeru polagoma, a neizprosno uveljavlja.

Nadaljeval sem v vrvežu zapisano pot, se skušal

prilagoditi prometnim signalom, ki niso na vseh križiščih enakih časovnih trajanj, in se ogledoval po znaku za vhod v podzemsko železnico. Pod to površinsko delavnostjo pa sem se predajal računanju, kako daleč sega vpliv prijatelja pravkar končanega razgovora. Važno je, da tudi Azijci nekaj vedo o nas v osrčju daljne Evrope, ki imamo neke vrste naravno nadarjenost za jezike — tudi za japonsščino, če morem verjeti svojim japonskim prijateljem. Ali nas ne usposablja že narava, da nekoč tvorimo resnično

svojo državo, govoreč z lahkoto jezik in misli drugih narodov, trdno ukoreninjeni v svoji dragoceni slovenščini? Končno nam slovenščina daje prožnost za izgovorjavo tujih glasov in za tvorbo tujih stavkov in za poglobljanje v pojme, ki oživljajo tuj jezik in tujega človeka. Je nekaj v ustroju slovenščine, kar nas k tej prožnosti vzgaja. Tako me je za hip prevzelo to spoznanje, da sem zgrešil prvi vhod v podzemsko.

A kaj je deset minut zamude za vredno spoznanje?

SOPHIA
UNIVERZA
v Tokiu
na Japonskem,
katoliško
vseučilišče,

ki ga vodijo
jezuitski
misijonarji
in kjer
predava
tudi pisatelj
tega članka
misijonar
V. KOS, S.J.

Ni vprašanje, koliko je kdo star, ampak kako je star.

/Ochsenius/

KDAJ SE PRIČNE STAROST? Datumov ni mogoče postavljati, kakor jih ne moremo določiti za vse enako, kdaj se začne zorenje, kdaj zrelost. A danes postavljajo kot približni mejnik šestdeseto leto.

Če je torej šest desetletij življenja za nami, vedimo, da je pred durmi zadnje obdobje, morda najmirnejše, morda celo najlepše obdobje življenja.

Nekateri se otepajo s cenanim izgovorom: "Čutim se še mlad." Morda res, a kljub temu starost trka na vrata in sprejeti jo je treba. Sami sebi bi lagali, kot otroci bi se skrivali pred njo, nazadnje se osiromašili.

Pokažimo, da smo zreli. In res ponovimo: Naprej!

Proč s tako zgrešeno predstavo, da s tem stopimo v kot, pa da bomo poslej križem rok čakali na milost drugih in slednjič s Prešernom prosili: "Predobra smrt, predolgo se ne mudi!"

Starostna doba je doba življenja, ne životarjenja, ne umika, zagrenjenosti in tegob. Prav za to gre, da nam postanejo ta leta, katerih števila ne poznamo, bogata, srečna, lepa.

Prvi pogoj za to pa je, da starost sprejmemo kot božji dar. Z enako ljubeznijo jo moramo sprejeti, kot smo sprejeli mladost, zrelost pozneje. Ker smo v izkušnjah bogatejši, jo sprejmi-mo še bolj odprtih rok.

Samo malo osebnega poguma je treba. Boljše: trdne vere. Saj je lep vsak božji dar.

FRANC SODJA

GROM je stresal ozračje in bliskalo se je nepretrgoma, tako da so kar šklepetale šipe na nizkih oknih in je sobo vsak trenutek oblila slepeča vijoličasta luč. Babica, ki je vedno trdila, da jo zebe, in še v pasjih dneh ni zapustila zapečka, je v rokah vrtila rožni venec in napol glasno molila.

"Sveto sladko ime Jezus, Marija in sveti Jožef!" je vzdihnila, kadar koli se je ponovno zabliskalo, in naredila je velik križ čez čelo, usta in prsi.

Otroci pa se niso mnogo brigali za blisk in grom, ki

IVAN ČAMPA:

Mešetar

Črtica z bloških hribov

sta razsajala zunaj. Prekopicovali so se po podu, plezali na peč in skakali z zapečka. Kadar je posebno močno zagrmelo, so se nasmejali in njihova žareča lička, ki jih je obsevala na pol privita petrolejka, so tedaj še bolj zažarela.

Babica jih je ponovno mirila, pa je zaleglo toliko, kakor bi metala bob ob steno. Prav nič je niso poslušali in so noreli kar naprej.

Iz kuhinje se je slišalo ropotanje loncev in druge posode. Mati je pomivala po večerji. Kadar so bili otroci le preglasni, je babica zaklicala skozi vrata:

"Pojdi no mirit, tako počenajajo, da grmečega Boga ni slišati!"

Toda iz kuhinje ni bilo nobenega odziva in babica je nadaljevala s svojo polglasno molitvijo.

Potem je znova zagrmelo tako silno, da se je strešla vsa hiša. Tedaj so še otroci prestali s svojim kričanjem.

"Jezus, Marija, prav nekam blizu je treščilo!" se je zgrozila babica. Več je ni vzdržalo v zapečku. Bosa se je skobacala na tla in se začela obuvati, kakor da bi bilo treba vsak čas bežati.

Tedaj je tudi mati stopila v sobo. Z obraza se ji je zrcalil strah in ni spregovorila. Otroci so zapazili, da ni taka kakor navadno in za trenutek jih je minilo veselje do skakanja in vpitja.

"Tako je kot na sodni dan. Saj bo še kam treščilo. Pojdi no malo oblake kropit," je spet dejala babica svoji snahi, ki se sicer nista bogve kako razumeli.

Ne da bi snaha kaj rekla, je res poiskala v kotu, kjer je visel starinski bogec, oljkovo vejico, vzela iz omalice v steni steklenico blagoslovljene vode in jo nalila v skodelico. Odpahnila je vežna vrata in začela škropiti po zraku. Toda silen blisk in oglašujoč grom jo je že naslednji trenutek vrgel nazaj v vežo in vsa preplašena je pribežala v sobo.

"Moj Bog, kakšno je!" samo to je mogla spraviti iz sebe.

"On pa v takem hodi bogvedi kod," je črhnila babica.

Snaho je neprijetno spreletelo. Do zdaj ji je bilo, kakor da sama nosi pekočo skrb v srcu. Taščine besede pa so odjeknile v njenih ušesih tako čudno, da so ji še povečale strah.

On — to je bil njen mož, oče peterih otrok, ki so se komaj izkotalili iz plenice. Ob podobnih prilikah, kadar je bučala huda ura, je še malo ni bilo tako strah kakor nocoj. On je vzel posodo z blagoslovljeno vodo in šel kropit ozračje. Ni se ustrašil, če je še tako pokalo. Stopil je prav do hleva in skednja in se šele po nekaj minutah vrnil nazaj tako premočen, da je vse curljalo od njega.

Nocoj pa je bogvedi kod. Morda ga je dobila nevihta prav sredi poti, ko daleč okoli ni nobene hiše, da bi vedril.

Pa kaj to. Huje je bilo, ker je dejal, da se bo zanesljivo vrnil že prejšnji večer. V Metliko je šel na semenj in na vsak način bi moral biti že snoči doma, če je kaj kupil. Prazen bi tako ali tako prišel že prej. Le kaj se mu je utegnilo zgoditi. Po takih samotnih krajih kot hodi on, se mu lahko primeri marsikaj. Lahko ga je kje kdo napadel in mu vzel vole, ali pa se mu je zgodilo še kaj hujšega.

Bolj ko je besnela nevihta in bolj ko se je ura pomikala naprej, večja je bila skrb v srcu še dokaj mlade žene, ki je zastran tega prekupčevanja z živino prestala že toliko skrbi in prečula toliko noči.

"Otroci, molimo," je dejala, ko se pihra ni hotela nikakor poleči.

Ne da bi se kateri kaj upiral, so vsi od kraja poklekili po klopih okrog mize in glasno začeli moliti vero. Med molitvijo pa je zmanjkalo zdaj tega zdaj onega in nazadnje je materi, ki je molila naprej, odgovarjala samo še babica.

Nevihta je še vedno divjala z nezmanjšano silo.

Ko sta mati in babica nehali moliti za verne duše, sta pridali še očenaš, "da bi se on srečno vrnil". Potem je mati spravila speče otroke kar v oblekah v posteljo, da bi jih ne bilo treba oblačiti, če bi prišlo kaj hudega.

Kazalec starinske ure na uteži se je pomikal že na enajsto, ko se je nevihta nekoliko polehla. Tašča se je med tem spravila v posteljo in je že spala. Snaha je to sklepala po njenem značilnem dihanju. Ko je zajemala sapo, jo je vlekla skozi nos, nato pa jo je izdihovala skozi zaprta usta, tako da se ji je pri izdihu uvela koža na licih vedno nekoliko napela in ji je potem sapa z glasnim puhanjem uhajala iz ust.

Gospodinja sama pa nikakor ni mogla zaspati. Vedno bolj jo je skrbelo, kaj je z možem. Skušala si je razložiti njegovo zamudo z najrazličnejšimi možnostmi, ki so pa pobijale druga drugo. Ko se je nevihta docela polehla, je legla v posteljo in skušala zaspati, a se ji ni dalo. Neka tesnoba, ki ji je bolj in bolj sedala na srce, ji je branila, da bi upihnila luč, zato jo je samo nekoliko privila in jo pustila na mizi. Sama pa se je premetavala v postelji, poslušala uro, ki je zdaj pa zdaj bila, in štela udarce.

Polnoč . . . ena . . . dve . . .

Kadar koli je zunaj kaj zašumelo, je planila k oknu in upirala oči v temo, da bi se prepričala, če morda ne prihaja po hribu on. Vsaj petkrat je tako vstala, a vedno zaman. Voda, ki je še vedno drla po kanalu sredi vasi, jo je motila. Njen šumot je bil včasih tako podoben človeškemu glasu, da jo je vedno znova zamotilo.

Kadar koli je planila k oknu, se je prebudila tašča. Popravila si je odejo in zarožljala z rožnim vencem, ki ga je neprestano držala v rokah. Potem je vprašala:

"Ga še zdaj ni?"

"Še zdaj ne," ji je odgovorila snaha in se znova vrnila od okna v posteljo.

Potem je ura odbila tri.

Tedaj je gospodinja le premagalo. Rahlo je zaspala, a komaj je zatisnila oči, je že imela grozne sanje. Imela je občutek, kakor da jo hoče nekaj zadušiti in planiti je morala pokoncu, da ji je odleglo.

Nenadoma pa je močno potrkalo na okno. Gospodinja in starka sta se zdrznili. Pa samo za trenutek.

"Luč prinesi!" se je od zunaj oglasil znan glas.

Kakor bi odsekal, se je z gospodinje zvalila mora. Prišel je in kupil je tudi, hvala Bogu. Hitro je odvila luč, vzela blagoslovljeno vodo, s katero je snoči kropila oblake in stopila iz veže na borjač.

Mož z voli jo je čakal že pred hlevom.

"Preklete vendar, kakšno vreme je to!"

"Kod pa hodiš tako dolgo? Smo vsi iz sebe v skrbi, da se ti je kaj pripetilo," mu je žena očitajoče dejala.

"I, v Metliki nisem nič kupil, domov pa mi tudi ni kazalo hoditi praznemu, zato sem rajši počakal kar na Dolenjskem, ker je bil včeraj v Gabru semenj," ji je kratko povedal.

Medtem je pripenjal vola k jaslim in jima še malo popravil nasteljo. Ona jih je medtem poskropila z blagoslovljeno vodo.

Vola sta bila tako trudna od dolge poti, da še povohala nista detelje, ki jima jo je položil v jasli iz koša, pripravljenega že dva dni v kotu hleva. Zleknila sta se in stegnili prve noge predse.

"No, kaj nisem dobro kupil?" je mož pogledal ženo od strani in pričakoval pohvale kakor vedno. "Pa še ostalo mi je precej od kupa," je pristavil, da bi bila njena pohvala še večja.

"Seveda si," mu je dejala, "pa bi rajši videla, da ne bi bilo nič vsega tega, samo da me ne bi tako skrbelo. Vsa sem trepetala, da se ti je kaj pripetilo med potjo."

"Saj se bi mi bilo res kmalu. V Lužarjevem bregu, kjer me je zadela ravno največja nevihta, se je kar na vsem lepem znašel pred menoj nek človek. Če sem prav videl, je dežal revolver v rokah. On mene, ali pa jaz njega, sem si mislil in nisem počakal, da bi bil sprožil. Kresnil sem ga s palico po glavi, da se je sesedel kot prazna vreča."

Žena je kar otrdela, tako se je prestrašila ob teh besedah.

"Ježuš, Marija, pa ga vendar nisi ubil?"

"E," je nekam posmehljivo dejal mož, "se bo že pobral, če se bo hotel. Če je obležal, pa tudi prav. Jaz nisem kriv njegove smrti. Kaj pa vrag šari po temi okrog poštenih ljudi in kriči, da hoče vole ali življenje."

"Bog se ga usmili, če je moral iti nepreviden na oni svet!"

Mož se je na te njene besede samo posmehnil.

"Pojdiva, lačen sem," je dejal, zarigljal nizka vrata in odšel z ženo proti hiši.

Samo velik kos kruha in litrski lonček kofeta je zmetal vase.

Potem je z ženo takoj odšel v posteljo. Predno sta oba zaspala, je on dejal:

"Celega jurja sem prihranil. Vrečo koruznega zdroba pa vrečo bele moke bomo kupili za to. Fantoma bo treba za zimo nove čevlje, dekleta morajo pa tudi kaj dobiti. Za tisto, kar bo ostalo, se morava še midva obleči in nekaj otrobov je treba kupiti, da se bodo voli malo poredili," je razlagal ženi, ki je že na pol spala.

"Saj, saj," mu je pritrdjevala.

Vesela je bila, da je mož spet nekaj dobil pri volih. Že naprej pa se je bala, kdaj bodo voli tako rejeni, da bodo godni za prodajo. Morda bo morala tedaj prestati spet tako noč kakor nocoj in kakor jo je morala že

marsikdaj. Pa kaj vse to! Glavno, da se je on vrnil! In ko bi Bog dal, da bi oni, ki ga je pobil s palico, oživil. . . V teh mislih je zaspala.

Tudi on je kmalu zasmrčal. Spal je pozno v jutro drugega dne. Ko se je prebudil, je že slišal, kako v hlevu vaški možaki gledajo nove voli in jih ocenjujejo. Hitro se je oblekel in še sam šel v hlev. Tudi možakom je pripovedoval zgodbo o napadalcu v Lužarjevem bregu.

"Tak si ga do smrti?"

"Mislim, da ne, čeprav se je palica prelomila na njegovi čeladi."

"Hm! . . ."

Četudi pa se je delal mirnega zastran tega, mu je vest le nekaj očitala. Popoldne se je odločil, vzel s seboj še soseda in šla sta pogledat, če morda oni le ni obležal po udarcu.

Pa nista našla na onem kraju nič drugega kakor malo krvi — znamenje, da oni ni utegnil čakati, da bi ga kdo dobil, zato jo je rajši popihal.

Šele tedaj je bil mešetar popolnoma miren. Vesel je bil, da je dobro kupil in da je s tem pomagal družini iz zadrege. Čez dva meseca, morda še prej, bo voli ponovno prodal in spet bo žena morala prestati kakšno noč v hudih skrbih. . .

Tako je pač življenje bloških mešetarjev.

Nova vas — središčno naselje bloške planote

O ZVEZNEM PRORAČUNU ZA LETO 1986/87

TOMAŽ MOŽINA

IN kaj obeta državni obračun, ki ga je objavil v avgustu avstralski zvezni blagajnik g. Keating? Na kratko povedano: nič posebnega in nič dobrega! Tako je bilo tudi pričakovati, kajti avstralsko gospodarstvo je na pečinah in težko ga bo reševati.

Mnogo novih davkov je predvidenih za finančno leto 1986/87: n. pr. vsak liter bencina bo stal tri cente več, vino se bo podražilo kar za 10%, dvignila se bo cena zdravilom in raznim avtomobilom, uvedli bodo nekakšno obvezno šolnino za študente ter še marsikaj.

Po drugi strani namerava budžet "sekati" razne državne podpore, kot n. pr. pokojnine, brezposelno

pomoč, otroške doklade, šolstvo, obrambo, dajatve revnim deželam, zaščito industriji, prometne zveze itd. Manj finančnih sredstev bo na razpolago etničnim skupinam; kaže, da ni naklonjenosti tkz. multikulturalizmu. Pa še to: vsak Avstalec bo letos prejel osebno izkaznico; baje zato, da ne bi bilo kakšne goljufige in ponarejanja.

S takšnimi in podobnimi budžetnimi ukrepi bi se avstralski narodni produkt v prihodnjem letu zatorej povečal za 2.5%, plače in zaslužki bi se zvišali za 6%, inflacija bi bila 8% in nezaposlenost kar 9%. Torej kot sem dejal v začetku — prav nič dobrega.

Tabela A zgovorno kaže, kakšni bodo zvezni izdatki v letu 1986/87. Od vsega je precej predvideno

za socialno zaščito, zdravstvo, obrambo in državno administracijo. Med tkz. "rezervami" so ogromne ob-

veznosti za državni dolg. Več kot polovico vseh dohodkov spet predstavlja osebni davek, eno desetino prispevajo podjetja, ostalo pa razne tržne in carinske pristojbine. Primanjkljaj oz. deficit bo topot 3,503 milijonov dolarjev, t. j. kakšnih 2, 200 milijonov manj kot v prejšnjem finančnem letu. •

TABELA A — ZVEZNI IZDATKI ZA FINANČNO LETO 1986/87

	milijonov dolarjev	sprememba na leto popreje	od vsega v %
Obramba	7415	+ 11.1	9.9
Šolstvo	5204	+ 5.9	7.0
Zdravstvo	7306	+ 6.7	9.8
Socialno skrbstvo	20760	+ 8.2	27.7
Stanovanja in podobno	1615	+ 10.2	2.2
Kultura in rekreacija	950	+ 5.2	1.3
Ekonomске usluge	4230	– 4.9	5.6
Državne usluge	5317	+ 10.0	7.1
Rezerve in drugo	21967	+ 6.4	29.4
Skupaj . . .	74764	+ 6.9	100.0
– dohodki	71261	+ 11.0	
Deficit	3503	– 38.8	

Viri: Sydney Morning Herald, 20/8/1986;
Australian Treasury Papers for 1986/87, Canberra.

TABELA B — PREDVIDENE STOPNJE OSEBNEGA DAVKA (centov za vsak dolar)
a.)

Datum:	Davčne lestvice:			
	\$5,000 do 12,600	\$12,600 do 19,500	\$19,500 do 35,000	\$35,000 in več . . .
po 1/12/1986	25	30	46	55
po 1/7/1987	24	29	40	49

Opomba: a.) trenutno se ne plača davek na osebni dohodek do 4,500 dolarjev, za dohodek 35,000 dolarjev in več pa je sedaj stopnja 60 centov .

Viri: kot za Tabela A.

Ne, ne smem pretiravati! Nekaj je le pozitivnega v proračunu. Nekaj več sredstev je namenjeno razvoju turizma in mednarodni trgovini, kar bi povoljno vplivalo na našo plačilno bilanco. No, tudi navaden državljani bo po načrtu, ki ga ponazoruje Tabela B, plačeval v bodoče nekoliko manj osebnega davka.

Kaj pa naš gospodarski položaj v primerjavi z drugimi deželami? Precej skromen je. (Prosim, glej moj članek v "Mislih", sept. 1985!) Zunanji dolg je več kot 70 milijard dolarjev. Kajpada, leta, bolje desetletja, smo se "skrivali" za visokimi carinami in drugimi umetnimi zaščitami. Zasluzki so bili neprimer- no visoki z ozirom na našo delavnost in trgovinsko

konkurencio. To se prav dobro zrcali v padajočem tečaju našega dolarja: vrednost mu je padla skoraj za polovico.

In kakšna rešitev je iz te gospodarske zagate? Očitno: večja storilnost, manjši zaslužki; večji izvozi, manjši uvozi; večje investicije, manjše potrošništvo. Z drugo besedo: začasno znižanje življenjskega standarda. Bržkone ima letošnji budžet prav to v mislih.

Še dobro, da vladajoči laburistični stranki ni treba letos na volitve. S takšnim proračunom bi šla prav gotovo rakom žvižgat. Priznati pa jim je treba nekaj odgovornosti in korajžje.

Ni tako preprosto biti oče...

Iz
Nedelje

MARSIKATERI oče se le s težavo znajde s svoji vlogi, in sicer toliko bolj, čim bolj popolno odigra svojo vlogo njegova žena. Čim bolj popolneje se žena zamisli in vživi v vlogo matere, toliko bolj nepotreben je pri tem oče. Če je poleg tega prisotna še izkušena stara mati, ki je vedno pripravljena pomagati in tudi dejansko priskoči vsakokrat, kadar je treba zamenjati mater, ima očka hitro občutek, da ni potreben za nič drugega, kot da poskrbi za zunanji okvir, za stanovanje in denar, in da pazi, da se materi in otroku nič ne zgodi.

Če bi delal samo to, bi ostala neizpolnjena njegova bistvena vloga. Namreč vloga pomočnika in prijatelja in tovariša pri igri, človeka, ki "je zraven", ki ga otrok potrebuje, od katerega nekaj pričakuje in mu je v veselje, če je z njim.

Zelo lahko se zgodi, da ostane očetu njegova vloga tudi kasneje tuja. Marsikateri oče se čuti zaradi otrok ogoljufan za svojo ženo in doživlja ob tem ljubosumje. Če ima poleg tega še slab dan, sedi pri svoji ilustrirani reviji in premišljuje: "Pravzaprav se je človek poročil, ker je hotel imeti ženo. Zdaj imam sicer dvoje otrok, nimam pa več žene; ta se utaplja v skrbi za otroke. Kot mož sedim tukaj osamljen in kot oče odveč. Samo za to sem še dober, da služim denar. Otroci res imajo mater, jaz pa nimam več žene."

In kriza je tu. Oče je slabe volje. Mati se zdaj še močneje naveže na otroke — v njihovo škodo — in vozil je čedalje bolj trdo zvezan. Te nevarnosti za zakon se morata oče in mati jasno zavedati. Ko bodo otroci veliki, bosta še dvajset ali trideset let živela skupaj, brez otrok. V času, ko imata otroke, njun zakon ne sme postati puščava. Ostati mora poln življenja, da jima bo v oporo tudi v kritičnih letih. Ta bodo prišla po odhodu zadnjega otroka.

Kadar pa ima oče dober dan, razume svojo slabo voljo in si misli: "Kaj pa pravzaprav zahtevam od svoje žene? Saj ne more vsega napraviti istočasno. Laže bo delala, če ji jaz pri tem pomagam. Ne smem še jaz postati kujav otrok!"

Strogo zaupno: Človek si kot mož včasih podzavestno želi, da bi bil spet dojenček, ki ga bo njegova žena nesla v posteljo, ga nahranila in oskrbela. Samo priložnostno. Dejansko pa se žena ni omožila zato, da bo imela še enega dojenčka več. Zares — to pravi oče

očetom — je veselje, da imaš otroke. Zato bi bilo škoda, če bi bili otroci materi breme, očetu pa motnja. Curt Gaetz, pesnik in igravec, je nekoč dejal: "Humorja se ne moreš naučiti. Predpostavlja veliko mero srčne dobrote, potrpljenja, obzirnosti in ljubezni do človeka. Zato je tako redek. Toda možno je zanj moliti." Sklep je presenetljiv. Ali je res mogoče? Če človek nima smisla za humor, mora zanj celo moliti. Morda se bo pojavil.

Drug božji dar je "modrost". Modrost žene se pokaže med drugim tudi s tem, da zna pomagati svojemu možu na njegovi mučni poti, da bi postal "oče". Kajti na svet ne pridemo niti kot popolne matere niti kot popolni očetje. Oba se morata tega še učiti in to postati. To pa se bo moglo zgoditi le, če si bosta medsebojno pomagala.

Neka važna pomoč očetom je danes nekaterim dana, čeprav bi najbrž lahko to doživelo večje število očetov. Ko sva dobila otroke — štiri imava — sva mogla dolge noči na kliniki preživeti vedno skupaj, od prvih bolečin preko poroda do merjenja in tehtanja novega družinskega člana. Oče naj bi ne bil oropan teh ur čakanja in bojazni. Prosim, če morete in če je vaša žena za to, poiščite si pri prihodnjem otroku zdravnika, ki to dovoljuje.

V svetu majhnega otroka igra veliko vlogo stanovaljska hiša. Je neke vrste nadomestek za zavarovanost v materinem telesu. Ko otrok pričinja tekati, zapušča vrata najprej zelo previdno in pride hitro spet v hišo, da bi bil toliko bolj gotov, da je mati še tu. Ko kasneje v verskem razgovoru slišimo res o "božji hiši", o povratku k Bogu, o "vratih k Bogu", ki so odprta, da se človek lahko vedno vrne nazaj, navezujemo vedno znova na otrokovo izkušnjo in ga spomni-

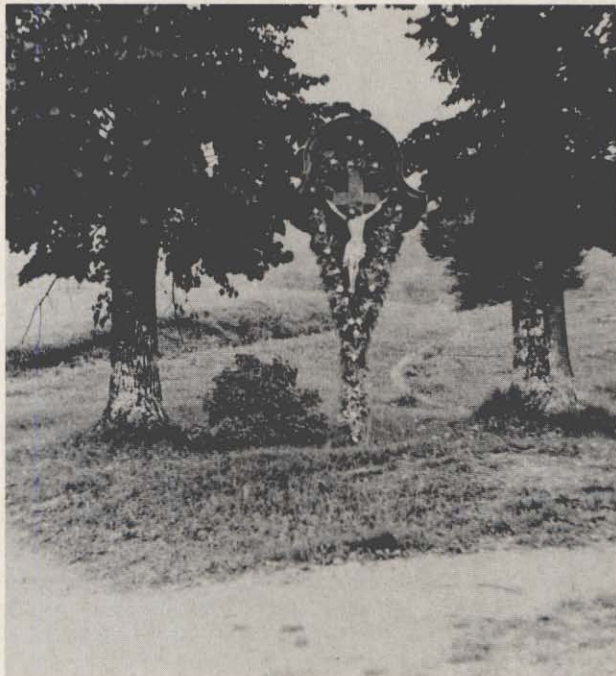
mo na toplo, polno hišo — ali pa na prazno, nedomačo hišo. Morda niti ne slutimo, kaj otrok pri tem čuti.

Kasneje bo moral vedno znova odhajati skozi ta vrata, v poklic, v drug krog ljudi, morda v drugo deželo in med tuje ljudi. Pri tem bo moral prenašati tudi določeno brezdomstvo. Tudi krščanska vera bo vedno znova od njega zahtevala, da bo pogumno jemal nase tveganje. Od tega, koliko je doživel hišo, v katero se je zanesljivo mogel znova in znova vračati, je odvisno, ali bo zaupal, da človek tudi v tujini ni zapuščen.

Najvažnejša prilika, ki jo je Jezus povedal, pripoveduje o sinu, ki na koncu, po dolgi stranpoti, spet najde pot domov. Na vratih domače hiše stoji oče in ga sprejme. Seveda je tu govor o Bogu in o tem, kako Bog sprejme človeka, ki po dolgem obotavljanju in po nevarnih stranpotih spet najde pot domov. Toda po-

doba tega očeta bo tudi za zemeljske očete vedno važnejša. Marsikdo danes na noben način ne more svojih otrok obvarovati pred tem, da bi se ne vrgli v pustolovske poskuse. Daleč so od doma, brez stika z njim. Marsikdo hodi po taki stranpoti mnogo let. Važno pa je, da ima otrok, ki je zunaj, v torbi ključ od domače hiše in da ve: Moji starši so mi rekli, da se lahko vedno vrnem, v kakršnemkoli stanju bom, da bodo veseli, če sem spet doma.

Nekdo je dejal: "Zemlja je nebesno telo, toda življenje na njej je peklenko." Tega ne verjameva. Ne verjameva, da je Bog hotel, da bi njegovi ljudje živeli v peklju. Gotovo pa je, da more iz te zemlje nastati pekel, če nočemo paziti drug na drugega, predvsem starši na svoje otroke. Gotovo pa je tudi, da ima lahko ta zemlja določeno podobnost z nebese, ko nekdo ve, da ga ne bodo odgnali, če se hoče vrniti domov.

Oba sama

*Ob križu na razpotju cest
sem ta večer postal.*

*Oj, Krist, ne vem, zares ne vem,
če boš me še spoznal.*

*Prehodil dolge sem poti
in sem hudo grešil,
zdaj bom pokleknil ti k nogam,
jih s solzami izmil.*

*Prešlo je vse, je v srcu mrak
in v duši je temá...
Poglej me, Krist, in roko daj
— saj sva oba samá!*

M. JAKOPIČ

PRED nami je mesec oktober, posvečen Kraljici rožnega venca. Z namenom, da počastimo našo nebeško Mater, bomo imeli vsak petek zvečer ob 6.30 pred Najsvetejšim molitev rožnega venca, litanije v čast Materi božji in molitev za duhovniške poklice. Posebej bomo molili za uspešen obisk papeža Janeza Pavla II., ki bo med nami v Adelaidi 30. novembra. Vsi ste lepo vabljeni k tej oktobrski pobožnosti.

Rojake v Berriju bom obiskal na predzadnjo nedeljo v mesecu septembru, 21. septembra. Slovensko sveto mašo bomo imeli ob peti uri popoldne v župnijski cerkvi. Pred mašo je priložnost za slovensko spoved. Vsi tamkajšnji rojaki ste vabljeni k udeležbi slovenskega bogoslužja!

Opravičil pa bi se rad rojakom v Perthu, W. A., katerim se napovedal obisk in slovensko mašo za nedeljo 24. avgusta, pa je morala žal zaradi moje bolezni odpasti. Upam, da bom prihodnjič lahko izpolnil napoved.

Poroka. — Dne 16. avgusta 1986 sta sklenila zakonsko zvezo v naši misijonski cerkvi svete Družine JERNEJ BAUMAN iz Apač pri Gornji Radgoni in MARIJANA SAMRDŽIČ iz Albertona, rojena v Zagrebu. Novoporočencema želimo na poti v življenje veliko božjega blagoslova in medsebojnega razumevanja.

Krst. — Dne 6. septembra je bil podeljen zakrament svetega krsta MLADENU FRANETOVIČU. Starši so Mladen Franetović in Ljubica r. Rac, botra pa Ange-

SVETA DRUŽINA

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674*

lina Pavić. Mladenu na pot božji blagoslov in zdravje!

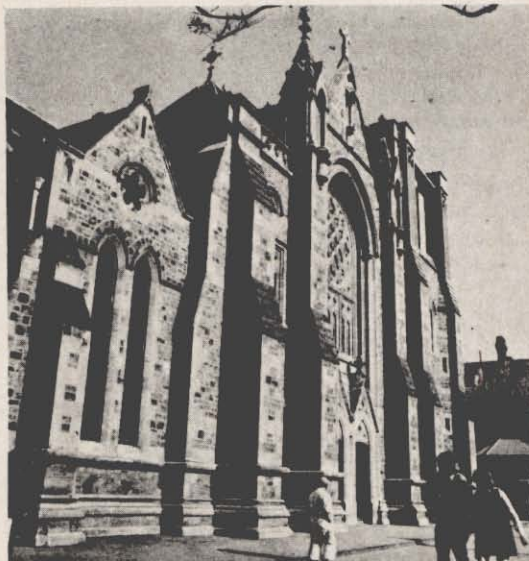
Verouk, oz. mladinsko srečanje za obe skupini bo 12. oktobra zvečer ob šestih. Vsi vabljeni!

Radijska oddaja v priredbi verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu zvečer ob 7.30 na valovih etnične radijske postaje 5 EBI FM. Ne zamudite lepe prilike in bodite stalni poslušalci!

Dne 31. avgusta smo imeli B. B. Q. Čisti dobiček je bil namenjen mladini pri kritju stroškov za potovanje v Canberro na letošnji Mladinski koncert. Lepa udeležba je pokazala, da nam vsem mladinski pevski zbor veliko pomeni in je vsej naši srenji v ponos. Bog daj, da bi mladi tudi v bodoče radi prihajali na pevске vaje ter s svojimi glasovi pestrili naše bogoslužje in razveseljevali ljubitelje lepega petja.

P. JANEZ

Stolnica
sv. Frančiška Ksaverija
v Adelaidi

Kako daleč smo pravzaprav drug od drugega oddaljeni,
spoznamo najlažje a dostikrat žal prepozno šele takrat, ko se hočemo drug drugemu približati.
/Portugalski pregovor/

FRANCE GORŠE, starosta slovenskih umetnikov, je umrl dne 2. avgusta v bolnišnici na Golniku. Rojen je bil 26. septembra 1897 v Zamostecu pri Sodražici. Leta 1925 je diplomiral na zagrebški Akademiji pri kiparskem mojstru prof. Meštroviću. Pokojnik je znan vsej Sloveniji v svetu nič manj kot v matični deželi. Kot begunec je živel in ustvarjal v Trstu in Rimu, v ZDA in Kanadi, končno pa se je ustalil v Avstriji, v Svečah na Koroškem, kjer je iz nekdanjega kmečkega skednja naredil svoj kiparski studio in res lepo galerijo svojih del. Vrt kupljenega posestva je Gorše spremenil v pravcati park slovenskih kulturnikov s portreti najznamenitejših osebnosti naše preteklosti.

Pokojnik je v svojem dolgem življenju ogromno ustvarjal in njegove plastike lahko najdemo v mnogih cerkvah. Za svoja dela je žel priznanja povsod po svetu, le v Sloveniji ne. Najljubše mu je bilo odlikovanje, ki mu ga je leta 1969 osebno podelil papež Pavel VI. Prizadelo ga je, ko so mu fašisti pred vojno razdrli v Trstu razstavo. Podobno se mu je zgodilo leta 1972 v domovini, ko so ljubitelji njegove umetnosti pripravili v Kostanjevici na Krki njegovo razstavo z bogatim katalogom in spremnim esejem Franceta Steleta, na predvečer pa so oblasti brez utemeljitve prepovedale otvoritev. No, vsaj zdaj po smrti so o njem poročali ljubljanski listi, radio in televizija.

Kipar Gorše je bil vse življenje globoko veren kristjan. Vselej je poudarjal svojo predanost Cerkvi in bil je otroško vdani Marijin častilec. Njegova vernost in odločno odklanjanje komunizma sta bila vzrok, da ga je domovina vsa povojna leta ignorirala.

Zadnji domek na tem svetu je našel kipar Gorše dne 9. avgusta v Svečah na Koroškem, kjer so ga pokopali z velikimi častmi. Pogrebne slovesnosti je ob velikem številu duhovnikov vodil ljubljanski pomožni škof dr. Lenič, pa tudi celovski škof dr. Kapellari je pospremil pokojnika do groba. Od rajnega so se poslovili zastopniki kulturnega življenja iz Trsta, Gorice in Celovca, kakor tudi iz matične domovine.

NAŠIH JUBILANTOV letošnjega leta se moramo tudi spomniti, če smo se spomnili novomašnikov. Saj smo jih imeli letos kar preveč, če ta stavek prav razumemo. Veseli smo, da so toliko let delali v slovenskem vinogradu Gospodovem in da so svoj jubilej dočakali. A število je po drugi strani le znak, da se

Cerkev v Sloveniji stara, novomašnikov pa ni dovolj, da bi sproti izpolnili izpraznjena delovna mesta.

Železomašnika (70 let v duhovniški službi) imamo letos enega: jezuita p. Ivana Zoreta v Mariboru.

Biseromašnikov (60 let duhovnik) je letos šest: Franc Premrl (Šempas), Karel Jaš (Šentilj pri Meslinji), Anton Rataj (Sv. Jakob ob Savi), Msgr. Gregor Zafošnik (Maribor), jezuitski p. Jakob Žibert (Ljubljana-Dravljje) in lazarist Alojzij Mlakar (Miren).

Zlatomašnikov je 25: Anton Bajt (Ljubljana), Franc Koritnik (Sežana), Alojzij Dobrovoljc (Ribnica), Franc Šeskar (izseljenski duhovnik v Nemčiji), Valentin Toman (Podbrezje), Vinko Zaletel (Vogrče na Koroškem v Avstriji), Leopold Puhar (Berlos/Salzburg, Avstrija), Ivan Tomažič (Argentina), Ludvik Duh (Ljutomer), Alojzij Gabor (Sv. Jurij v Prekmurju), dr. Karel Jeler (Videm-Krško), Msgr. Alojzij Kozar (Odranci), Štefan Kušar (Črešnje), Mihael Laura (Preitenegg, Avstrija), Friderik Ornik (Trbojnje), Štefan Tratnjek (Pertoča), Štefan Zver (Maribor), frančiškanska patra Marijan Valenčak (Ljubljana) in Bertrand Kotnik (Št. Rupert pri Velikovcu na Koroškem, Avstrija), štirje kapucinski patri Engelbert Bojnec (Celje), Avgustin Cijan (Škofja Loka), Štefan Lesjak (Ptuj) in Jakob Vučina (Celovec, Avstrija), lazarist dr. Stanko Žakelj (Ljubljana) in salezijanec Mihael Maček (Škofije).

Srebrnomašnikov pa je med Slovenci to leto enajst: Štefan Babič (Lesce), Franc Erklavec (Šentjernej), Franc Grahek (Duplje), Ciril Lazar (Radomlje), Vincenc Prestor (stolni kanonik v Ljubljani) Karel Drofek (Spodnja Polskava), Anton Šeruga (Muta), Štefan Vereš (Sv. Kunigunda na Pohorju), Stanko Vratnar ml. (Kebelj), Jožef Zavet (stolni kanonik v Vac na Madžarskem) in frančiškanski p. Bogoljub Gselman (Brezje).

Četudi z zakasnitvijo, vsem čestitamo in jim želimo še mnogo let v službi Gospodovi!

TRUBARJEV NOVI TESTAMENT iz let 1557 in 1560 so našli leta 1952 med popisovanjem knjig pujske minoritske knjižnice. A knjiga je bila precej poškodovana, čeprav so jo menda v 18. stoletju na novo zvezali in obrezali. Zdaj pa je ta dragoceni primerek temeljito restavriran, da bi se ga razveselil sam avtor. Minorit Miran Vogrin se je učil restavriranja v delavnici Otha Raymanna v švicarskem Fribourgu in z mojstrom sta skupaj začela temeljito obnavljati tudi to Trubarjevo znamenito štiri stoletja staro knjigo. Po posebnem postopku je bilo treba oprati papir, mu vrniti prvotno prožnost, manjkajoče delčke pa nadomestiti s posebnim japonskim papirjem in vse seveda ponovno ročno zvezati. Minoritska knjižnica v Ptujju je ponosna na ta svoj primerek.

V času najdbe je veljal ptujski primerek Trubarjevega Novega testamenta kot najpopolnejši izvod tega dela pri nas. Medtem je uspelo v Ljubljani ohranjeni izvod izpopolniti. S primerjavo obeh ohranjenih izvodov pa bi zdaj najbrž že lahko natančno ugotovili, kaj od te knjižne dragocenosti še manjka.

SAMOMOR je lansko leto naredilo v Sloveniji 12 otrok, od doma pa jih je ušlo 113. Povod za to naj bi bil v glavnem nezadovoljiv šolski uspeh, ni pa edini vzrok. Beg od doma — ali še huje: beg iz življenja — je sklop raznih nesrečnih okoliščin. Po mnenju pedagogov je otrokovi stiski kriva v glavnem osamelost, ker nima nikogar, ki bi mu zaupal. Starši so zaposleni in otroci so prepuščeni samim sebi. Zato je o počitnicah tudi zelo veliko prometnih nesreč, katerih žrtve so otroci. Lani je bilo takih nesreč samo v mesecu juliju na slovenskih cestah 109: 4 otroci so podlegli poškodbam, 172 pa jih je bilo lažje ali huje ranjenih. V lanskem avgustu pa je bilo 138 nesreč s sedmimi mrtvimi otroki in 145 ranjenimi.

V **ŠTEVILU samomorov** pa v Sloveniji nekako prednjači Šentjur pri Celju. Letos je imel kraj že pet mrtvih na ta nasilni način nad samim seboj, ravno toliko pa si je poskušalo vzeti življenje, a so jih pravočasno rešili. Pa to za kraj ni nič novega. Od leta 1980 do danes si je vzelo življenje že 60 mladih Šentjurčanov, večinoma fantov od 17 do 25 let starosti. Vzroki so: potrtnost zaradi ljubezenskega razdora, ločitev staršev, prepiri s sorodniki, težave na delovnem mestu. To epidemijo skušajo zatreti zlasti z bojem proti alkoholizmu, ki je — kot pravijo — predhodnik bega mladih ljudi pred življenjem. Žalostna zgodba, ki da misliti vsakemu bralcu.

PROF. FRANCE VODNIK, rojen v Podutiku pri Ljubljani, je umrl v 83. letu starosti. Bil je priznani slovenski književnik, prevajalec v glavnem iz poljščine in nemščine, esejist, pesnik in kritik. V svojem življenju je sodeloval pri številnih katoliških književnih revijah. Njegove ekspresionistične pesmi (zbirka pesmi "Borivec z Bogom") odkrivajo globoki religiozni nemir, med njegovimi deli pa naj omenim posebej "An-

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČZS, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175
Telefon: 795 6937

tologijo slovenske religiozne lirike" ter eseje "Ideja in kvaliteta", "Kritična dramaturgija" in "Od obzorja do obzorja".

ZVEZA sindikatov Jugoslavije je nedavno ugotovila, da zasluži 60% vseh zaposlenih prebivalcev pod 40.000 dinarjev mesečno. Okoli dva milijona delavcev dobi le do 35.000 dinarjev mesečno.

Zavod za raziskovanje tržišča pa je objavil, da je v Jugoslaviji trenutno 6.6 milijona gospodinjstev. Nekaj več kot tretjina jih ima med 60.000 in 80.000 dinarjev mesečnih osebnih dohodkov. Manj kot 40.000 dinarjev ima 1,9 milijona gospodinjstev, 0.52 milijona gospodinjstev pa nima več mesečnih dohodkov kot 25.000 dinarjev in manj.

O NOVIH IZKOPANINAH poročajo domači časopisi. Sredi letošnjega julija so se lotili arheoloških del na Kapiteljskih njivah na Marofu pri Novem mestu. Odkrili so izredno bogato keltsko grobišče iz 2. stoletja pred Kristusom. Našli so keramične posode, železno orožje, dragocene jantarske ogrlice in zapestnice ter amulete. Izredna je temnomodra steklena ogrlica z okraski in tako lepe v Sloveniji še niso odkopali.

Pri gradnji nove čistilne naprave med Piranom in Bernardinom pa so naleteli na ostanke antičnega zidovja, ki je bil del poslopja iz prvega ali drugega stoletja. Odkrili so tudi številne glinatste uteži za ribiške mreže in fragmente keramike.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

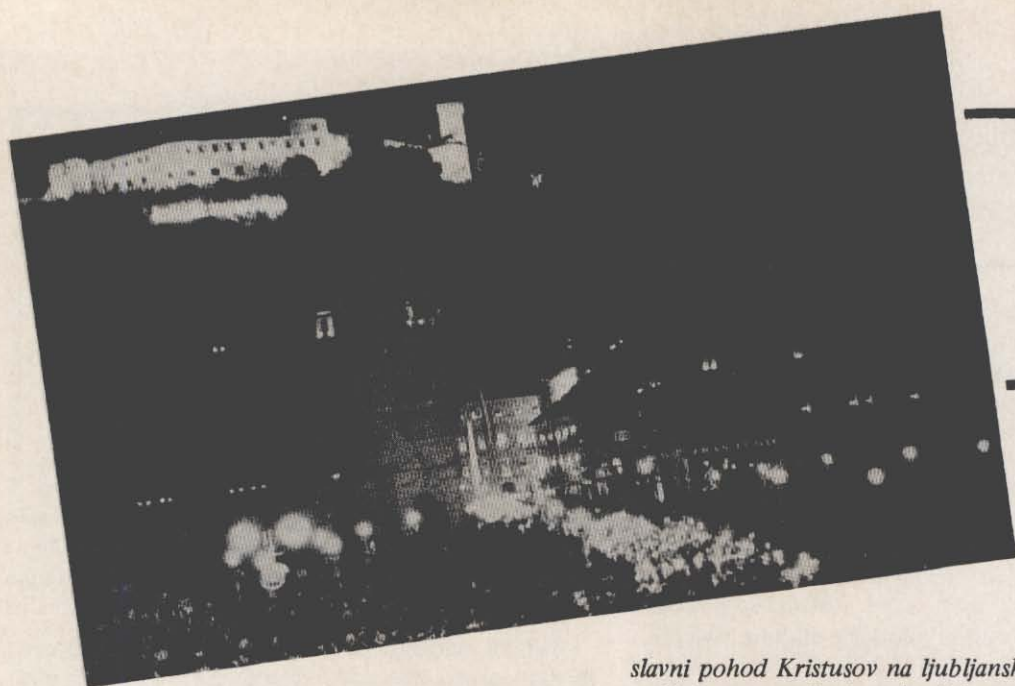
Funerals of Distinction Pty. Ltd.
A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Zopet
"Jaz sem
ne bo ho

OB 5

NEPOZABNA bo ostala v katoliških slovenskih srcih velika procesija mož in fantov, ki se je vila v evharistični noči od 29. na 30. junij 1935 po ljubljanskih ulicah in se kot mogočna ognjena reka zlivala na Stadion k polnočnici. Naši slovenski možje in fantje so z gorečimi baklami v rokah manifestirali pred stotisoč gledalci vero svojih očetov v Kristusa Kralja. Petintrideset tisoč vernih src se dviga k nebu v molitvi, petintrideset tisoč moških grl se združi v mogočen spev evharističnemu Kralju. Ljubljansko mesto strmi nad tem dogodkom, stotisoč gledalcev ne najde izraza ob tem doživetju, tiho nočno nebo se čudi in molči.

Po skrbno izdelanem načrtu se je pričel sprevod pomikati ob deseti uri zvečer z raznih zbirališč. Raz oken žare sveče in ob cesti plapolajo plinske svetilke s polnim plamenom kakor plamenice ob žrtveniku. Po cestah pa se vije ognjena reka fantov in mož z baklami v rokah. Sprva se jih je uvrstilo v sprevod neka 15.000. Pa kakor ob neurju je reka naraščala od hipa do hipa in zrasla v veletok mladosti in moči, ki je zajel v urejenem sprevedu 35.000 fantov in mož, ki so v strnjenih vrstah korakali k proslavi evharističnega Kralja v polnočni uri na Stadionu.

Zares veličasten je bil pogled na ta nočni pohod! Morje gorečih bakel, ki so simbol naše vere, je valovalo in svečani glas velikega zvona ljubljanske stolnice se je oglašal med svetim razpoloženjem deset in desettisočev gledalcev, ki so strmeli in se čudili; vseskozi do Stadiona so bili nanizani ob vseh cestah z obeh strani in so glasno vzklikali Kristusu. Ljubljanski grad pa se je iz dalje smehljaj, ovit v belo odejo bogatih žarometov sredi junijskega zelenja. Čudovit je bil ta zmago-

slavni pohod Kristusov na ljubljanski Stadion to noč!

Nočna procesija in polnočnica, to dvoje je bilo na kongresu vrhunec verskega doživetja, kakršnega še ni doživel naš narod. Sredi noči, sredi svetega molka, ki ga je samo zvonjenje enega zvona motilo, sredi tisočev in tisočev, nam je zrastle zavest, da smo sinovi velike Cerkve. Tiho in komaj opaženo je vozil mimo dolgih vrst avtomobil in kardinal-legat je strmel in se čudil. Roka se mu je utrudila v blagoslavljanju in oči, polne svetega navdušenja, so drsele po morju bakel, rok in glav. Vedel je, da ga vera v slovenski narod ne bo varala. Lagal bi, kdor bi se drznil očitati Slovencem, da so se oddaljili od svojih verskih svetinj, da so se izneverili katoliškemu izročilu in jih je zajel nov, moderni duh, kateremu so tuji Bog, vera in narod.

Stotisoč ljudi v špalirju je vedno živa priča, da so naši možje in fantje izkazali Večnemu najvišjo čast, da so mu prisegli zvestobo, ki jo bodo držali do konca. Nikdo ne bo mogel zatajiti tega dejstva in zgodovina ga bo morala zapisati na mnogo straneh svoje knjige z debelimi črkami. Na tisoče bakel je posvetilo v našo temo in raztrgalo slepoto vsem boječim in nestalnim z oči. Kar iz špalirja so se zopet novi in novi trgali in vstopali v sprevod. "Neka nevidna sila me je zagrabila — in moral sem z vsemi temi tisoči," si slisal ponovnokrat.

Očetje kmečkih družin, gospodje iz mesta, fantje iz delavskih krogov, rokodelci, vojaki, mladina, akademiki, vsi so korakali v mogočni armadi. Iz širne naše domovine, iz tuje zemlje, od juga in od vzhoda so prišli bratje.

Nočno procesijo mož in fantov moramo poudariti še vse bolj, kot pa vse druge prireditve ob priliki evharističnega kongresa. Zakaj to noč je prišlo do izraza vse tisto, česar oko bežnega opazovalca ni moglo do-

Božja beseda

Je Jezus spregovoril:

«**Č svet a. Kdor gre za meno j, temi, marveč bo imel luč življenja.**»

(Jan 8,12)

10-LETNICI

in letošnjem "EVHARISTIČNEM LETU" bomo obnavljali spomine na junij 1935 v Ljubljani. Naj nam pomagajo utrditi našo vero in zvestobo Bogu!

cela opaziti. Vsa tista notranja srečanja z Jezusom in doživetja z božjo usmiljenostjo. O, koliko nam bi vedeli povedati oltarji in spovednice, kaj obhajilne mize, orošene od solz veselja in ganotja in božje ljubezni! Naše ljudstvo je hotelo očiščeno in v belem svatovskem oblačilu spremljati svojega Ženina v beli hostiji po ljubljanskih ulicah pri vseh procesijah evharističnih dni. Koliko nam bodo vedeli povedati naši domovi, naše družine, kamor so se vrnili vsi udeleženci, polni novega hotenja! Ena vera, ena ljubezen, ena želja – po čistosti in močnem življenju iz Kristusa, po Kristusu in v Kristusu.

Nočna procesija, ki se je začela ob desetih na večer praznika prvakov apostolov Petra in Pavla, nas je nad vse pričakovanje iznenadila. Strah pred bodočnostjo nam je izginil pred očmi, ko so nam tisoči in tisoči zagotavljali s krepkim korakom po asfaltu in granitu, da ni nevarnosti, da bi se zamajala Petrova skala v naši zemlji.

Nabito polne so bile vse ulice, koder se je pomikala procesija. Že dolgo pred napovedano uro so se začele zbirati množice, od Mestnega trga čez trimostovje, na Marijinem trgu, Miklošičevi, Masarykovi in Tyrševi cesti do Stadiona. Vsi so se obnašali dostojno. Zlasti mnogo je bilo žena, ki so ponosno gledale na svoje moške in sinove, ki so stopali v strnjenih šestrostopih, s pesmijo na ustih, z gorečo plamenico v rokah pred in za evharističnim Kraljem. Prednjačili so v procesiji predvsem deželani. Mnogo jih je pa odšlo že preje na Stadion in so zasedli desni in levi breg nad areno.

Sprevod se je začel odvijati na Šentjakobskem trgu s krasno zastavo Prosvetne zveze na čelu. Nosil jo je postaven fant v narodni noši. Za njim je sledilo šest fanfaristov v narodnih nošah, takoj za njimi pa so šli

slovenski izseljenci iz Gladbecka, Merlebacha in iz drugih krajev Evrope s svojimi zastavami, večina od njih v rudarski uniformi z jamskimi svetilkami. Vsako minuto je šlo mimo opazovalca kakih 230 ljudi. Neprekinjena reka mož in fantov: dekanija se je vrstila za dekanijo, marsikatera je imela tudi svojo godbo. – Več kot 600 godbenikov je sodelovalo v sprevodu; neumorno so igrali evharistične pesmi, ki jih je navdušena množica zanosno in s poudarkom pela. Taka pesem pa vžge in navduši.

V prvi polovici spreveda so bili tudi katoliški akademiki z društvenimi trakovi in v četverstopih. Lep je bil pogled na mlade fante, cvet slovenske univerze in slovenskega naroda. Za njimi je šla posebna skupina rudarjev v uniformah in s svetilkami v rokah – tako lepo so migotale drobne lučke v temnem pasu ognjene procesije. Vojaško godbo je sledila častna četa vojakov, za njo predsedstvo in člani pripravljalnega odbora. Nepopisen je bil pogled na bel pas bogoslovcev in duhovnikov, ki so v dolgi vrsti stopali pred Najsvetejšim, ki ga je nosil pod baldahinom prevzvišeni škof Gregorij Rožman. Ljudstvo v špalirju je po božno poklekalo in molilo svojega Kralja. Za baldahinom je šla skupina mašnih strežnikov, za njimi pa se je vila zpet dolga vrsta mož in fantov, ki je ni hotelo biti konec. Že nad polovico ognjene reke se je zlilo na Stadion in ure po zvonikih so že odbile polnoč. Najsvetejše je že bilo na oltarju in pripravili so se že za mašo-polnočnico, a procesija še vedno izvira iz Ljubljane in se pretaka v areno. Duhovščina je čakala in čakala in zvočniki so motili tišino: še in še prihajajo! . . .

Zares, to je bilo doživetje, kakršnih malo srečamo v zgodovini. Vsi, ki smo tisto noč uživali vso prebogato lepoto, vemo, da ne bomo tega nikoli pozabili. Skrivnost velikega pohoda slovenskega naroda nam bo vsem ostala zaklenjena v srcu in nikdo nam je ne bo iztrgal, tudi čas in sila bodočnosti ne!

Bilo je mogočno in prepričevalno, kakor je bila odločna prisega mož in fantov kongresnih dni:

«Mi gremo v zorenje, mi gremo na delo v vinograde božje!

Kdor gre za nami v koraku do konca, naš mož je!»

Kronistovo poročilo o tej veličastni kongresni nočni procesiji mož in fantov je vzeto iz Kongresne knjige, ki je izšla v spomin na slovesnost kmalu po kongresu. Fotografija teh strani dovolj zgovorno kaže reko plamenežih bakel, ki se premika preko trimostja na Marijin trg (zdaj Prešernov) in dalje proti Stadionu. Ne more pa slika pokazati, kaj se je dogajalo v dušah udeležencev. Mnogim je spomin na kongresne dni pomagal, da so kasneje v revoluciji ostali Kristusu zvesti tudi za ceno mučeniške krvi.

SV. RAFAEL

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

MESEC AVGUST je imel kar dve prireditvi. Prva je bila ponovitev igre **"Prisega o polnoči"**, na sporedu v soboto 23. avgusta (O prvi predstavitvi igre dne 13. julija je poročal p. Ciril v moji odsotnosti). Našim igralcem pod vodstvom Ivanke Pohlen se moramo iskreno zahvaliti za užitke, ki so nam jih pripravili z obakratno predstavo. Obenem pa tudi Bog plačaj, da so ves čisti dobiček dali v prid našemu verskemu središču. Njih darežljivost je zdaj še posebno dobrodošla, ko je spet na vrsti odplačilo polletnega obroka obeh dolgov. Več o tem na drugem mestu.

Druga prireditev meseca pa je bila praznovanje **Očetovskega dne**. Letos smo ga imeli že 31. avgusta, en teden predčasno. Izjemo smo morali narediti zaradi mladinskega koncerta v Canberri. P. Ciril je lepo organiziral celotni spored praznovanja v čast očetom Prav vzpodbudno je bilo videti deset očetov med mašo ob oltarju, kjer so sodelovali na razne načine pri bogoslužju. — Po maši so matere vseh treh delovnih skupin pripravile piknik v dvorani. Na odru pa so z nastopom počastili očete mladinski zbor "Zarja", Peter Sušnik, Danica, Tomaž in Barbara Petrič ter Ljubica Sušanj. Dekleta so že pred mašo pripela očetom nageljne, ko so prišli v dvorano, pa so dobili še okrepčilo in narezek. Tudi oba patra sva dobila darilo ob očetovskem dnevu, za kar se našim skrbnim materam iz srca zahvaljujemo.

V BRISBANU so 31. avgusta praznovali **izseljen-sko nedeljo**. Slovesno službo božjo v stolnici je vodil nadškof Francis Rush ob somaševanju duhovnikov raznih narodnosti, med katerimi je bil letos prvič tudi slovenski duhovnik (Poročilo o tem preberite na strani 253 te številke. Ur.) Po končani maši smo se zbrali ob cerkvi in pokramljali, pa tudi fotografirali.

12. MLADINSKI KONCERT je za nami. Poročilo in fotografije pridejo na vrsto v prihodnji številki, sicer bi se septembrske "Misli" preveč zakasnile. Pač pa se tu že lahko iskreno zahvalim vsem, ki ste kakor koli sodelovali. Zahvala gre v prvi vrsti nastopajočim ter njihovim učiteljem, organizatorjem skupin, potovanja; canberrskemu slovenskemu društvu, ki se je kot gostitelj letošnjega koncerta res dobro izkazal. Njih gostoljubnost in domačnost smo čutili vsi, zlasti pa rojaki iz oddaljenih krajev. Vsem nastopajočim so v soboto zvečer brezplačno postregli z večerjo.

Ob takile prireditvi je toliko in tako različnih sodelavcev, da nikoli ni mogoče misliti na vse. Vsekakor bi rad vse vključil v zahvalo, posebej pa omenil canberrske rojake, ki so pod vodstvom p. Cirila okrasili dvorano s cvetjem in zelenjem ter poskrbeli za čiščenje, ozvočenje in razsvetljavo, pa preskrbeli orgle in klavir. Hvaležni smo tudi bratom maristom, ki so nam za koncert odstopili dvorano, kakor že tudi leta 1977, pred devetimi leti.

OKTOBRSKO ROMANJE v Earlwood bo v nedeljo 5. oktobra ob treh. Pri lurški votlini bomo imeli sveto mašo in nato rožnovensko pobožnost. Vsi rojaki ste lepo vabljeni! — V oktobru bomo tudi v naši cerkvi opravljali molitev sv. rožnega venca in sicer vsakikrat pred mašo ob petkih, sobotah in nedeljah. Priporočamo tudi, da po domovih opravljate to molitev, ki bo našim družinam zagotovila varstvo nebeske Matere Marije in nam izprosila božjega blagoslova.

ODPLAČILO DOLGA oz. kar dveh dolgov, pride na vrsto ob koncu tega meseca. Po prvotni pogodbi bi moral biti eden teh dolgov že izplačan. Ker pa so obresti narastle (trenutno so kar 17.75%), se odplačevanje še vleče. Oba dolgova skupaj znašata okrog 75. 000 dolarjev. Poleg tega pa je tudi še cela vrsta manjših dolgov, ki so brezobrestni, vendar jih bo treba prej ali slej poravnati. Raznim obrtnikom smo hvaležni, da tudi potrpežljivo čakajo na odplačilo. Radi bi dogradili sestrsko stanovanje: čim delj čakamo, večji bodo stroški, saj cene vsega neprestano rastejo. Zadnji čas smo prekrili tla prostorov s preprogo. Hvaležni smo raznim obrtnikom, ki so prispevali svoj delež k opreči, Drago Twrdy pa je opremil kuhinjo z omarami in lijakom. — Vsem rojakom se priporočam, naj skušajo velikodušno pomagati, da se rešimo dolga in tudi čim prej končamo z opremo sestrskega stanovanja.

PREPROGA po stopnicah na pevski kor bo napravila vzpenjanje na kor in iz kora nekoliko varnejše. Stopnice so precej strme in in gladke, da je že marsikomu spodletelo. To je bil glavni vzrok, da smo se odločili za izboljšanje. Naprosili smo tudi Bruna Bolka, naj bi ob strani stopnic napravil držaj. Tudi ta

bo, zlasti nam starejšim, olajšal hojo na kor. Kdor želi kaj prispevati h kritju stroškov za preprogo in držaj, je zelo dobrodošel.

DUHOVNI ŠOPEK za uspeh papeževega obiska je treba poslati k nam do 15. novembra. V velikonočni številki "Rafaela" je bil objavljen listič z raznimi pobožnimi vajami. Napišite nanj število, kaj ste izbrali in opravili, in nam listič pošljite. Papežev obisk bo gotovo eden največjih dogodkov za nas katoličane in sploh za Avstralijo. Molimo, da bi vsem prinesel veliko vzpodbude za življenje v medsebojni ljubezni, prizadevnosti in pomoči vsem potrebnim!

NAŠA LITURGIČNA KOMISIJA je zborovala na mali šmaren po praznični maši. Razen treh opravičenih so bili navzoči vsi člani in oba patra. Skupaj smo zmolili Marijine večernice, nato pa načrtovali naše cerkvene dejavnosti za naslednje tri mesece. Pogovarjali smo se, kako naj bi čim lepše praznovali mesec rožnega venca, oktober; dalje romanje v Earlwood, spominsko mašo na pokopališču 2. novembra, praznik Kristusa Kralja in advent.

MOLITEV za duhovne in krščanske poklice je pri nas na vrsti vsak petek ob pol sedmih zvečer, ko imamo izpostavljeno Najsvetejše. V oktobru bomo med tem časom molili v isti namen sveti rožni venec. Tudi pri maši se pogosto spomnimo na ta namen, kakor naj bi v isti namen molili doma pri skupni večerni družinski molitvi. Prav je tudi, da po možnosti finančno prispevamo v sklad za vzgojo duhovniških in redovniških kandidatov. Saj veste, da mnoge družine bogoslovcev ne zmorejo stroškov, ki so zvezani s študijem. Isto velja tudi za redovne sestre, ki obiskujejo razne bogoslovne, katehetske in glasbene tečaje, da se usposobijo za delo med verniki.

LIKOVNO RAZSTAVO bo pripravilo naše versko središče svetega Rafaela v Sydneyu tudi letos. Odprli jo bomo na prvo adventno nedeljo, 30. novembra.

Posvetili jo bomo spominu Boža Lončarja, zaslužnega kulturnega delavca med Slovenci v Avstraliji in sodelavca pri naši taki razstavi, ob prvi obletnici njegove smrti.

Vse slovenske umetnike barv širne Avstralije vabimo k sodelovanju. Vsak prijavitelj lahko razstavi štiri svoja dela. Prijave sprejemamo do 10. novembra 1986 na naslovu:

St. Raphael Centre, P. O. Box 280, Merrylands, NSW 2160

Tel.: (02) 637-7147

SVETA MAŠA NA POKOPALIŠČU bo letos na nedeljo 2. novembra, dan spomina vernih duš. Bo zopet ob desetih dopoldne, kakor lansko leto, ko je bil med nami škof Kvas, in se je pokazalo, da je dopoldanski čas prikladnejši od popoldanskega. V naši cerkvi sv. Rafaela pa bo to nedeljo služba božja ob osmih zjutraj. Poskrbite za očiščenje in okrašenje grobov!

PAZNIK VSEH SVETIH (1. novembra) je letos na soboto. Praznična služba božja bo pri nas ob sedmih zvečer, v Figtree pa že ob štirih popoldne.

SLUŽBE BOŽJE V MERRYLANDSU so vsako nedeljo ob pol desetih, za nedeljsko pa velja tudi sobotna ob sedmih zvečer. Sicer redni obiskovalci dobro vedo za te ure, zato obvestilo velja predvsem tistim, ki se še niso sprijaznili z mislijo, da za kristjana ni prave nedelje brez svete maše. (Radi navajajo veliko izgovorov, pa so skoraj vsi "za lase privlečeni")

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 28. septembra, 12. in 26. oktobra – vselej ob petih popoldne v slovenski cerkvi vseh svetnikov v Figtree. Pred mašo je prilika za zakrament sprave.

CANBERRA ima slovensko sveto mašo na nedeljo 19. oktobra in 16. novembra, obakrat ob šestih zvečer. Cerkev sv. Beda, Red Hill. Pred mašo vselej prilika za sveto spoved.

V NEWCASTLE pa je slovenska služba božja spet v nedeljo 30. novembra, ki je že prva adventna. Čas je ob šestih zvečer, kraj pa Hamilton.

KRST – Danielle Anne Truden, Seven Hills, hčerka Johna Truden in Suzane r. Šajn. Botrovala sta John in Cecily Bradač. – Merrylands, 7. septembra 1986. – Čestitke staršem in botrom!

P. VALERIJAN

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$44.— Štefanija Smole; \$32.— Dominik Peterneš; \$20.— Ivanka Pohlen; \$14.— Vanda Sperne, Karel Knap; \$10.— Marija Iskra, Milka Pongrac, Tomaž A. Možina, Vlado Hartman, Alojz Risa, Slava Borše; \$8.— Terezija Ferencz; \$5.— Hinko Bedrač, Ludwig Grassmayr; \$4.— Marija Orazem, Emil Vadnal, Jožef Bezgovšek, Branko Tavčar, Ivanka Kariž, Ljubica Pleterski, Jože Vengust, Kristina Car, Richard Twrdy, David Kraner; \$2.— Franc Šiftar, Marija Valenčič; \$1.— Roman Razboršek, Marija Mikša.

NAŠIM POSINOVLJENIM
AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$400.— N. N. (Sydney); \$100.— N. N. (za lačne); \$50.— A. & F. Tanšek; \$30.— Anton Konda; \$20.— N. N.; \$10.— druž. Alojz Golja (za lačne); \$6.— Damian Fortuna.

MATERI TEREZIJI
V INDIJO

ZA NJENE LAČNE SIROTE:

\$50.— Štefanija Smole; \$40.— Frančiška Butinar, v spomin na pokojno drago hčerkico Elizabeto; \$20.— N. N.; \$10.— Ljuba Vihtelič v spomin pokojni sestri Vidi Vadnal; \$5.— A. & F. Tanšek; \$6.— Marija Telich.

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

Murska Sobota

LOJZE
KOZAR

Premakljivi svečnik

(2)

Bila je v drugem letniku, ko so dobili v mestno župnijo, kamor je hodila v šolo, novega kaplana Zdravka. Od vsega začetka se je bolj od drugih navezala nanj in postal ji je nekakšen voditelj, svetovalec, kaj naj bere, kako naj študira in kako naj odgovarja na razna izzivalna vprašanja. Niti sama ni vedela, kako in kdaj se je navezanost stopnjevala, da ji je kaplan postajal vedno bližji, vedno bolj polna ga je bila, da je legla ob misli nanj in vstajala z mislijo, kaj bo danes rekel, kako bo danes govoril z njo, kajti že nekaj časa ni bilo dneva, da ga ne bi obiskala. Včasih je imela resničen vzrok, da je za nekaj minut ali tudi za pol ure skočila k njemu, včasih si je pa vzrok izmislila, samo da je lahko z njim poklepetala. Vse je bilo tako lepo, vse tako brez krivde. Imela je človeka, ki jo je razumel in kateremu se je lahko zaupala, sicer pa ni imela nobenih skrivnosti. Vse njune pogovore bi lahko slišal kdor koli in bi bil navzoč pri vsakem njenem sestanku.

Danes, ob tem zahajajočem majskem dnevu, pa je njeno čisto nebo prekrila siva puščoba.

Jasna ima kaplana, so rekli, Jasna brani svojega kaplana, premisli čisto odkrito svoj odnos do kaplana, Jasna, ji je ob slovesu rekel Simon.

Kaj naj premisli? Saj je vendar vse tako preprosto.

"Da imam kaplana rada, Zdravka, dragega Zdravka? Kaj pa je bolj naravno kot to? Saj se vsi moramo imeti radi med seboj. In dober je, prijazen, nikoli dolgočasen in nikoli mu nisem odveč, v napotje, vedno ima zame čas. Izobražen je in na njegovo mnenje se lahko zanesem.

Toda pazi, Jasna, Zdravko je tudi moški, fant. Ne gledaš za njim predvsem zaradi tega? Bodi si odkrita. Odgovori si na to, kakor pred božjo sodbo, po resnici in pravici.

Če tudi, morda tudi zaradi tega, ne bom tajila, toda ti nagibi so le postranski.

Nekoč so bili postranski, toda zdaj postajajo vse bolj odločilni. Saj si želiš njegove bližine, da bi se te dotaknil, te pobožal. Ali ne sanjaš o tem, kadar spiš in kadar bediš, Jasna? In tu se začneja nekaj, kar je še najbolj podobno velikemu trpljenju, saj iščeš pot v slepo ulico, v zagato, iz katere ni izhoda, v trpljenje, ki mu ne najdeš dna.

In kaj naj storim?

Pusti Zdravka pri miru. Čim manj ga obiskuj, čim ohlapnejši naj postanejo vajini stiki.

Samo tega ne, moj Bog, samo tega ne! Da bi se odpovedala obiskom, da ga ne bi mogla vsak dan vsaj malo videti? To bi bilo prekruto, to bi bilo uničenje mojega bistva, neke vrste samomor! Tega nihče ne more zahtevati od mene."

Jasna se je zgrozila pred praznino, ki ji je zijala naproti. Kako pa naj živi brez teh kratkih in bežnih snidenj, ki vendarle napolnjujejo njeno življenje, osončijo njene dni, jih prežarijo s svetlobo in mavričastimi barvami. In zakaj ne bi mogla te sreče ohraniti? Kaj je v tem narobe? Kdo in zaradi česa naj ti prepove, ko pa v tem ni nič slabega?

3.

ŽUPNIK Ivan, Zdravkov predstojnik, je prejel kratko sporočilo sosednjega župnika, ki ga je do dna pretreslo: Pridi, ker sem čisto obupan. Željko je pustil poklic. Pridi na pogovor!

Župnik, še čvrst šestdesetletnik, je kar butnil v kaplanovo sobo: "Čujte, Zdravko, vi kaj veste o tem? Sosed Štefan mi sporoča, da je kaplan izstopil. Opustil je duhovniški poklic."

"Torej vendar!"

"Vi že veste? Pa mi niste nikdar niti namignili na to."

"Nisem mogel raznašati tega, kar mi je Željko kot prijatelju in sošolcu zaupal. Poleg tega sem vse doslej upal, da se bo spametoval in se zopet znašel v poklicu."

"Imel je vendar tako dobrega župnika, kaj ga je le gnalo k temu težkemu koraku?"

"Župnik je mogoče zares dober, toda razumela sta se vendarle bolj slabo."

"Nikoli nisem imel takega vtisa. Saj sta hodila vedno skupaj," je rekel župnik nekoliko poparjeno. "V družbi nikoli nismo opazili, da bi bila med njima napetost ali kakšno nesoglasje."

"Krščevati in poročati pa mu le ni pustil."

"Menda res. V tem je bil nekoliko svoj."

"Sicer pa niso bili njuni medsebojni odnosi krivi, da je Željko šel svojo pot."

"Kaj pa, za božjo voljo?"

"Natančno tega sam ne vem. Morda bi tudi Željko sam težko pojasnil, kako je do tega koraka prišel. Bil pa je nekako naveličan vsega. Duhovniško delo mu je postalo prava muka."

"Lahko da je to res, toda kako je prišel do takega odnosa do duhovniškega dela, saj posvečenja vendar ni sprejel, ne da bi vedel, kakšne dolžnosti nalaga duhovništvo."

"Željko je bil vedno nekakšen zaletav idealist. Pred posvečenjem je mislil, da bo s svojim delom, s svojimi prijemi in s svojo živahnostjo svet čisto prevrgel. Misli je, da to, kar sedaj delajo župniki, sploh ni pravo dušno pastirstvo, da bi moralo biti vse drugače, da bi bilo treba že začeti na drugačen način, vzgojiti bi morali izbrance, osnovno jedro, ki bi v sredobežnih krogih širilo svoj žar in prenovilo župnijo in svet."

"Pa je kaj od tega sploh začel?"

"Ne vem. Od vsega začetka je tožil, da do pravega dušnopastirskega

TO PA NISO PRAVLJICE ZA OTROKE ...

KO smo v Sydneyu s torka 5. avgusta na sredo 6. avgusta 1986 trepetali med hudim neurjem za svoja življenja in za svoje domove, sem v noči groze, kot sem jo imenovala, v duhu poromala v Medjugorje, h Kraljici miru, naši nebeški Materi ...

V torek je dež lil, da sem v garaži našla vse polno deževnikov, ki so iz zemlje hiteli na varno. Ptički v kletki so bili nemirni, naša muca ni hotela jesti in je kar naprej mijavkala. Živali prej čutijo nevarnost kot pa človek.

Dež lije noč in dan. Zvečer nam voda vdre v garažo in skozi streho v kopalnico. Povzroči kratek stik: brez elektrike smò. In ko skušam po telefonu poklicati osamljeno vdovo, ki živi le nekaj hiš od naše, ostane telefon nem. Vsi kabli so pod vodo. Otroka dam spat v najino posteljo in se z njima kar se da mirno pogovarjam in molim. V nemirnem snu zaspita. Mož meče vodo iz garaže in maši luknje s krpami. Kakšna ironija! Bodo lahko krpe zadržale deročo vodo? Vso noč ne zatisnem očesa. Veter tuli in dež se zaganja v šipe sunkovito.

"Marija, Kraljica miru, pomagaj!" Prosim, rotim jo. Še nikoli nisem bila na kraju njenih prikazovanj v Medjugorju, prebrala pa sem o dogodkih vso dosegljivo literaturo v treh jezikih. In nikoli nisem dvomila v njena prikazovanja in njena naročila: "MOLITE, MOLITE, MOLITE IN POSTITE SE, DRUGAČE VAS BO DOLETELA HUDA KAZEN!" Marija nam naroča molitev rožnega venca in post vsak ponedeljek in petek.

Nedavno je najstarejši deklici Mirjani Marija izročila listek z desetimi skrivnostmi, ki jih lahko bere le Mirjana. Ta listek je raziskovalo več strokovnjakov in niso mogli ugotoviti materiala. Ni papir in ni blago. Nebeški dokument. ...

Tisti, ki našega strašnega naurja niste doživeli in ste njegove grozote gledali le po TV-novicah ali o njih brali, si vseeno ne boste mogli predstavljati, koliko strahu je bilo v naših srcih. In istočasno je vihralo neurje na Japonskem in v Bengladešu. Materialna škoda gre v težke milijone dolarjev, materi in očetu je voda iz naročja odnesla hčerkici. . . Mlada žena je izgubila moža in brata ...

Teden dni po teh dogodkih pa dobim pismo od prijateljice iz Amerike, ki pri vsakem obisku domovine poroma tudi v Medjugorje. Tam jo je preprosto življenje ljudi tako prevzelo, da se je odločila, da se po tem, ko so se že petkrat selili iz enega konca sveta na drugega, vrnejo v domovino. Odločitev ni bila lahka. Botroval pa ji je sledeči dogodek: V torek 5. avgusta je Renata šla zadnja spat. Pogasila je vse luči in odšla v spalnico, da ob Marijinem kipcu, ki ga ima na nočni omarici in se ponoči sveti, pomoli "Gospa moja". In čudo: kipec se ni svetil kot običajno, ampak se je prižigal in ugašal ter nežno premikal sem in tja. "Joj, Toni, zbudi se in poglej," je hitela klicati moža. Ko se je Toni zbudil, je videl isto in skupaj z Renato sta pričela moliti rožni venec. Nato pa je Renata stekla k telefonu in poklicala svojega prijatelja, župnika nekje v Sloveniji. Ni ga bilo doma. Gospodinja je rekla, da se že dva dni nahaja v Medjugorju. Ali je mogoče, si je mislila Renata, da on tam prosi za nas in nam je Marija poslala znamenje (za rešitev negotovosti, ali naj se vrnejo v domovino ali ne), za katerega že tako dolgo prosim? Odločitev je padla. Renata se je 7. septembra z mlajšima otrokoma vrnila v Slovenijo. Starejši sin bo še štiri leta ostal v ameriški vojski, kjer se uči za pilota. Še eno leto bo ostal v Ameriki tudi mož in oče Toni, zaradi obveznosti v službi. Renati ob začasno razbiti družini gotovo ni lahko. "Z božjo in Marijino pomočjo pa bom že zmogla," mi

delo sploh ne pride, ker mu župnik ne da dihati. Kar naprej ga zasipava z razdrobljenim delom, ki ne vodi nikamor. Zato se mu je vse drobno delo v župniji priskutilo, da bi raje kozlal, kot ga opravljal, mi je rekel."

"Kaj pa mu je takega nalagal?"

"Marsikaj, kar je za Željka bilo težko. Imela sta vsak svoj svet, nista pa našla jezika, ki bi položil brv med njuno različno gledanje. Župnik je na primer zahteval, da vsak mesec spovesta otroke in jih na zakrament pripravita s skupno pripravo. Župnik je verjel v pregovor: "Kar se Janezek nauči, to Janezek zna", Željko pa ni mogel razumeti, zakaj gnjaviti otroke in sebe s spovedjo in še s pripravo na spoved, ko pa otroci še niso sposobni grešiti.

Župnik je hotel, naj bi kaplan bil vsaj četrt ure pred mašo v spovednici, Željko pa mi je o tem rekel:

"V spovednici sem trpel telesne bolečine, ko so prihajale stare ženske, se motovile med vrati in z največjo težavo poklekile. Ko sem jim rekel, naj nikar ne poklekujejo, če jim je težko, so rekle, da toliko še zmorejo, da so grešnice in se morajo kleče spovedati. Kakor da ima to s spovedjo sploh kaj skupnega. Ampak sama navajenost jih je bila. Ko sem poslušal njihovo spoved, največkrat nisem našel ničesar, kar bi bilo greh. Same ničevosti, sami drobci vsakdanjosti, ki niso greh, čeprav tudi niso krepost. In to naj poslušam dan za dnem. Kje pa je resnična sprava, kje resnično spreobrnjenje?"

Skušal sem ga pomiriti, da je končno vse odvisno od tega, kako gleda na te ženice. Če jih gleda s simpatijo, jih bo sprejel take, kot so in mu bo njihov Bog povrnil, toda on je gonil vedno isto, da je to zloraba zakramenta in tako spovedovanje prava neumnost.

Prav tako je bilo pri verouku. Rad se je ukvarjal z otroki, ki so bili za verouk navdušeni, ni pa prenesel obrobni, ki so se med njegovo uro dolgočasili. Če bi bilo po njegovem, bi si pri verouku ohranil samo navdušene, vsi drugi bi lahko ostali doma."

"Seveda, mlad je pač in še nima izkušenj, da se glede navdušenih in manj navdušenih tako lahko motimo. Kako rado se zgodi, da najbolj navdušeni ob prvi priložnosti vse opustijo, tisti, od katerih tega ne bi pričakovali, pa so zgledni kristjani. To predvideti ni v naši moči, to je božja skrivnost. Toda mene zanima bistvo: kako je do tega gledanja in teh nazorov prišel?"

"Tega ne znam razložiti. Res je, da smo tudi v bogoslovju včasih slišali o nedelavnih, lenih, nesposobnih župnikih, ki se ne znajo in ne morejo živeti v nove čase in v sodobno teologijo in kdor je take misli gнал v skrajnost, je res lahko zdvomil, ali je dušno pastirstvo, kakor je kje v navadi, pravilno in učinkovito."

"Saj smo tudi taki, morda leni, neprilagodljivi, boječi za nove prijeme, večina pa se vendar trudi narediti, kar je mogoče in jih z lenuhi in nesposobneži res ne bi smeli zmerjati."

"Vsak izmed nas je mislil, ko je prišel iz bogoslovja, da bo prevrnil svet, počasi pa vendar prihajamo do spoznanj, da je za prevreči svet potrebno zlasti neprestano drobno delo. In da je spovedovati stare mamiče, ki vsak drug dan lezejo v spovednico, prav tako potrebno kakor ura mladinskega verouka. Le zvestoba v malem lahko rodi velike sadove."

“Zakaj pa Željko ni prišel do tega prepričanja? Zakaj pa je njegova miselnost šla v neko drugo smer?”

“Eden izmed vzrokov, čeprav ne glavni, je tudi ta, da sta se z župnikom o vsem tem premalo pogovarjala. Župnik je določil, kaj je treba delati, Željko pa ni bil take narave, da bi se na zunaj uprl, ampak je ogorčenje kuhel v sebi, dokler ni prevrelo.”

“Torej je le tudi župnik kriv za Željkov izstop.”

“Osebnost gotovo ne. Menda samo toliko, da ni imel posluha za njegove nazore in jih je premalo upošteval. Na neki način sta imela oba prav, samo gledala sta na stvari vsak iz svojega zornega kota. Mislim, da bi se morala o vsem tem veliko več pogovarjati. Če pa kdo za tak pogovor nima posluha, menda ni sam kriv, kakor ni kriv, če nima posluha za glasbo.”

“Primeri močno šepa. Posluha za glasbo si ni mogoče pridobiti, če ga kdo nima, posluh za pogovor pa si je mogoče pridobiti.”

Naprej v pogovoru nista vedela. Molč med njima je bil težek in preiskujoč in župnik ga je prekinil z vprašanjem:

“Kaj pa, če je pravi vzrok v njegovem verovanju?”

“Morda. Morda je zares iz tega izvirala Željкова neučakanost. Ni mogel prenašati te polzeve počasnosti, kako se sklepi koncila uresničujejo. On bi najraje vse spremenil v enem dnevu.”

“In pri tem vse staro do kraja podrl.”

“To pa gotovo. Mislim, da je bil le nekoliko preveč zunanji. Mislil je, da je dovolj spremeniti navade, načine dela, osebe, ustanove, pa bo vse drugo samo prišlo. Meni je že precej časa jasno, da lahko nekdo dela nekoliko po starem, pa vendar čisto v novem duhu, drugi pa po novem, toda žal v starem duhu.”

“Zdaj moram k sosedu. Pred večerom me ne bo, tako vsaj mislim.”

Zunaj je zapel fiček in godrnjaje odpeljal z dvorišča. Kaplan Zdravko je imel precej podrobnega dela, pa se ga ni mogel lotiti. Željkov korak mu je ležal na srcu kakor valj, ki mu hoče srce sploščiti pod svojo težo.

“Moj Bog, le kako je mogel narediti kaj takega! Ubogi fant, v kaj se je podal!”

/Nadaljevanje sledi/

Poljansko svatbeno kolo
/Bela krajina/

je pisala. Že je poromala v Medjugorje, da se Mariji zahvali. Jaz pa sem prepričana, da bo Renata res vse zmogla in končno našla svoj dom in mir na zemlji, pa tudi zdravlje, ki ji zadnje čase kar precej naga-ja.

A to še ni vse, kar vam želim povedati o Medjugorju. Pogovarjala sem se z dobro in verno gospo Valerijo, ki je ob zadnjih dveh obiskih domovine poromala tudi v Medjugorje. Tja je šla z bratom. “Kako dobri, prijazni in preprosti so tisti kmečki ljudje tam,” mi je rekla in nadaljevala: “Z bratom sva šla na hrib, kjer stoji velik betonski križ in kjer se je Marija najprej prikazala otrokom. Tja roma na tisoče ljudi od vseh koncev sveta. Tam vidiš cvetje in razne listke s prošnjami, ki jih puščajo bolniki in ljudje v stiskah in težavah. Sam križ pa ni nič posebnega. Ko sem drugo jutro vstala in se sprehajala po dvorišču gostoljubne domačije, ki naju je z bratom prenočila, sem zagledala na križu vrh hriba belo podobo, vso obsijano z žarko lučjo. Barve so se spreminjale. Poklicala sem brata, ki je videl isto. Potem sva šla v cerkev in v kapelo, kjer molijo vidci. V cerkvi stoji kip Kraljice miru, kakor so Gospo opisali otroci. Ko ga je brat zagledal, mi je rekel: Veš, Amalija, zdaj vem, kaj sem videl na križu. Bila je ONA! . . .”

In Amalija ve tudi zgodbo fotografu, ki ni bil veren in je šel v Medjugorje bolj iz radovednosti. Slikal je križ na hribu. Ko je doma film razvil, je bila na sliki na križu tudi Kraljica miru. “Saj sem vendar videl in slikal samo betonski križ,” je bil presenečen, v njegovi duši pa se je prižgala lučka vere.

Ne, dragi moji, to niso pravljice za otroke! Tudi ne zgodbe za odrasle iz srednjega veka, ko so še sežigali čarovnice. To so resnični dogodki, ki jih izpričujejo resnični ljudje v letu Gospodovem 1986.

Pozdrave in mir z vami vsem!

DANICA PETRIČ, Sydney

SV CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874

+ September je mesec posebnih aktivnosti našega verskega središča, a ko to pišem, smo pustili za sabo šele **Očetovsko proslavo** na prvo nedeljo našega meseca. Pred nami je **Srečanje bivših fantov Baragovega doma** (ob letošnji 26-letnici te naše ustanove). Prav tako bodo MISLI že dotiskane, ko pridemo do tretje nedelje, **Dneva naših starejših**. (Pred leti smo začeli z "Dnevom ostarelih", pa smo dobili nekaj pritožb, da se to "grdo sliši". Vendar biti star ni niti grdo niti greh.) Vsekakor bi samo želel, da bi se na naše letošnje srečanje zbralo čim več upokojencev in da bi se prijetno imeli. Pa jih žal vsako leto toliko pogrešam. Ne le tistih, ki so po lanskem srečanju odšli v večnost, ampak tudi takih, za katere vem, da so ta dan doma in bi se nam radi pridružili, pa se bojijo domače prositi za prevoz . . . Če bi vsi mlajši malo bolj mislili na to, da bodo enkrat tudi sami stari, saj čas tako hitro teče, bi ta dan lahko napolnili dvorano.

Vsekakor bom prihodnjič poročal, kakšen odziv je bil letos. Vem, da bo med nami geelongški pevski zbor. Že več let se nam pridruži in razveseli naše goste tega dne s kratkim pevskim nastopom, petje pa se seveda nadaljuje tudi kasneje pri omizju, kjer po primerjo tudi ostali.

Isto nedeljo popoldne imamo **Walkathon**, kjer se v glavnem pomeri mladina (seveda so tudi odrasli zelo dobrodošli!), kako vzdrži skoraj dvanajst kilometrov hoje in koliko nabere za bodoči Dom počitka. Upajmo, da bo tudi letos tako moralni kot finančni uspeh te naše akcije velik.

+ **Očetovska proslava** je bila prijetno domača, ljudi pa razumljivo manj, saj je bila velika skupina pri udeležbi na Mladinskem koncertu v Canberri. Nastopu otrok Slomškove šole je sledila zakuska. Zahvala vsem, ki ste kakor koli sodelovali pri nastopih ali pa pri postrežbi. Tudi hvala za presenečenje, ki sem ga bil deležen za 30-letnico svojega delovanja v Avstra-

liji. — Darovi pri vходу so prinesli skladu Slomškove šole 135.50 dolarjev. Bog povrni vsem!

+ Po pripovedovanju udeležencev je letošnji **Mladinski koncert** v Canberri lepo uspel. Melbourne sta zastopala dva ansambla — Karantanija in pa Večerni zvon — ter folklorna skupina S. D. M. pod vodstvom učiteljice Dragice Gelt. Vsi so želi lepo priznanje in naj jim bo tudi tu izrečena iskrena zahvala.

Žal sem slišal precej pritožb: šoferja obeh avtobusov nista bila preveč uslužna ter sta v marsičem pokvarila dobro voljo, naša skupina pa zaradi tega še k slovenski maši ni mogla. Pri podjetju sem se pritožil in se v njegovem imenu opravičujem.

+ Zopet smo vabljeni v melbournsko stolnico sv. Patrika, da se na prvo oktobrsko nedeljo (5. oktobra) popoldne ob 2.30 udeležimo kot narodna skupnost vsakoletne **maše priseljencev (National Communities' Mass)**. Glavni mašnik bo naš nadškof Francis Little, z njim pa bomo somaševali vsi duhovniki, ki delujemo med številnimi priseljenci nadškofije Zopet vabim in prosim, da bi nas bilo čim več in bi tako dostojno predstavljali svoj narod. Posebej seveda vabljene narodne noše, ki tako poživijo našo prisotnost. Kot navadno se bomo zbrali ob slovenski zastavi in banderih v stolničnem parku na desni cerkvene stavbe malo po drugi uri.

Letos bo prvo berilo pri tej maši prebrano v slovenskem jeziku. Da pride v nekaj letih vsaka narodnost oz. njen jezik na vrsto, se vrstimo za berila in prošnje za vse potrebe kakor tudi za prinos mašnih darov k oltarju.

+ Tudi obisk papeža Janeza Pavla II. se hitro bliža. Oddal sem izpolnjene formularje za naročbo vstopnic (seveda so brezplačne) k papeškemu ekumenskem bogoslužju (v četrtek 27. novembra na M.C.G. stadionu) in k papeški maši (v petek 28. novembra na dirkališču v Flemingtonu). Organizacijski odbor naproša prostovoljne delavce za postavitev oltarja in ureditev raznih drugih priprav. Bi se morda javil tudi kdo naših mož za sodelovanje pri teh delih? Zlasti so dobrodošli tesarji in mizarji ter električarji. Za oba dneva papeževega obiska bo odbor tudi potreboval veliko število rediteljev. Rade volje sprejemam tudi prijave za pomoč pri teh potrebnih opravilih.

+ Poroko smo imeli v tem času eno in sicer na soboto 30. avgusta. Pred oltarjem sv. Cirila in Metoda sta si podala roki **Janko Tegelj** in **Anna Mandelj**. Ženin še ni dolgo v Avstraliji (živi v Corio, okraj Geelonga) in je rojen v Postojni, krščen v župniji Planina pri Rakeku; Anica pa je rojena v Melbourne in krščena v Clifton Hillu, a živela je pri starših v Macleodu. Več

let je bila aktivna pri S. D. M. na elthamskem hribčku, kjer je oče Peter večletni predsednik, znana pa je nam vsem tudi po svojem pevskem in glasbenem talentu. Tudi njena slovenščina je odlična. Za mašo in celotni poročni obred je z ženinom izbrala slovenski jezik.

Novoporočencema iskrene čestitke!

+ Krsta naj omenim dva: Dne 24. avgusta je pri našem kamnu krstna voda oblila fantka, ki ga bodo klicali **Damien Michael**. Osrečil je družino Nazzarena Gilberta Rossetto in Juke r. Jenko. Prinesli so ga iz Altona Meadows.

Dne 7. septembra pa je bila v slovenski cerkvi krščena **Debra Christine**, novi prirastek družine Ludvika Kastelica in Ljudmile Julijane r. Karel. Kasteličeva družina živi v Mulgrave.

Božji blagoslov obema novokrščencema ter seveda njunima družinama!

+ Večerno mašo bomo imeli na prvi petek v oktobru (3. oktobra), kot navadno s litanijami Srca Jezusovega in blagoslovom z Najsvetejšim. Vabljeni!

Ves mesec oktober pa bomo pri nedeljskih mašah skupno zmolili eno desetko rožnega venca, ostale desetke naj bi družine zmolile doma. Oktober, mesec rožnega venca, naj med nami spet poživi to prelepo in nepotrebno družinsko molitev!

+ Tri pokojne imamo ta mesec:

Dne 18. avgusta je v Austin Hospitalu v Heidelbergu izdihnil **STANISLAV ŽNIDARIČ**. Dan pred smrtjo je prejel zakramente, ki so mu olajšali zadnji boj. Komaj nekaj mesecev je vzele, pa mu je zahrbtna bolezen izpila vse moči. Pokojnik je bil rojen 6. aprila 1935 blizu Ljutomera, Boreci pri Križevcih. Preko italijanskih taborišč je prišel v Avstralijo leta 1965. V septembru 1968 se je v kapeli Baragovega doma v Kew poročil s Pavlo Krnjak iz Medjimurja. Dom sta si postavila v Eppingu, zaposlen pa je bil kot samostojni tesar in bil priznan kot odličen obrtnik. Poleg žene zdaj zapušča še sina Stanka, ki se uči očetove obrti.

Rožni venec ob krsti smo imrli v torek 19. avgusta zvečer v naši cerkvi, naslednji dan pa mašo zadušnico in po njej pogreb na keilorsko pokopališče. Sožalje vdovi Pavli in sinu!

Na svojem domu v St. Albansu je 30. avgusta umrla – prav tako za nesrečnim rakom – rojakinja **TEREZIJA RAJČEVIČ**. Priimek je dobila po možu Milanu, srbskega rodu, ki pa je že pred desetimi leti umrl za srčno kapjo. Zinka, kot so klicali pokojnico, je bila rojena Paglavac v Idriji dne 9. oktobra 1930. V Avstralijo je prišla pred petindvajsetimi leti. V St. Albansu sta si z možem ustvarila dom, zaposlila pa se je kot bolničarka v krajevni kliniki. Bolehati je začela

pred kakimi šestimi leti in je bila v tem času kar štirikrat operirana, a končno je bila le bolezen zmagovalka. Pogreb je bil 2. septembra na keilorsko pokopališče. Naše sožalje hčerki Peggy, ki študira na učiteljsku in je zdaj ostala sama. Enako bratu pokojne Zinke v Idriji.

Na četrtek pred septembrovim prvim petkom sem obiskal oslabeledo slovensko mamico v Villa Franca domu ostarelih v Werribee, da je še poslednjikrat prejela sveto maziljenje. Naslednji dan, 5. septembra, pa je zaključila svoje zemsko življenje. To je bila **ANTONIJA SABADIN**, ki je preživljala starost pri hčerki Elviri por. Pribaz v North Altoni, ali pa pri sinu Antonu Brunu v Thomastownu, dokler ji ni bila potrebna stalna zdravniška nega. Tolikokrat me je ob obiskih spraševala, kaj je vendar naredila, da jo Bog kaznuje in ji ne da umreti. Pa je končno dobila milost in umrla kot velika častilka Srca Jezusovega ravno na prvi petek v mesecu, pokopali pa smo jo na sam praznik Marijinega rojstva, 8. septembra, kar je tudi posebna božja nagrada. Grob pa je dobila pri svojem pokojnem možu Francu na keilorskem pokopališču.

Blaga pokojnica je bila rojena 13. maja 1903, Marozije pri Kopru. Tudi njeno dekleško ime je bilo Sabadin. Pred kakimi dvajsetimi leti sta se z možem podala v Avstralijo, kjer sta bila že sin in hčerka. Dokler je mama mogla hoditi, so jo radi pripeljali v Kew k slovenski maši. Pa tudi doma je veliko premolila. V domači fari sv. Leona Velikega je bila dolga leta vsak dan pri maši in obhajilu, spadala pa je tudi k farni italijanski molitveni skupini, ki se je zbirala tedensko k molitvi rožnega venca. Pogrebno mašo smo imeli v domači farni cerkvi, da so se je mogli udeležiti njeni znanci. Uporabili smo tri jezike – angleškega, slovenskega in italijanskega, da so bili vsi prisotni zadovoljni, pa gotovo tudi pokojnica.

Iskreno sožalje vsem sorodnikom, zlasti seveda hčerki in sinu. Antonija, tebi pa hvala za vse molitve, ki si jih opravljala za naše versko središče. Tudi zdaj pri Bogu nas ne pozabi! Zlasti prosim, da uspemo z Domom za ostarele, ki ga ti žal nisi dočakala!

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

**77 KING WILLIAM STREET,
RESERVOIR, VIC. 3073**

Telefon:
470 4046
470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

ZADNJIČ smo poročali na tem mestu, da je zgodovinar **Nikolai Tolstoy**, ki je s svojo najnovejšo angleško knjigo obelodanil slovenske pokole v letu 1945, bil gost kanadskih rojakov, kjer je na slavnostni večerji srečal tri žive priče naših množičnih grobov. Naj poročilu dodamo še pismo torontskega nadškofa koadjutorja **dr. Alojzija Ambrožiča**, ki so ga prebrali ob tem srečanju s Tolstoyem:

“Dragi prijatelji! Ko sem leta 1948 prišel v Kanado, sem v polomljeni angleščini skušal svojim sošolcem razložiti stvari, ki so se koncem maja in začetku junija leta 1945 odigravale v Vetrinju in v Peggezu. Mojo zgodbo so brezbrizno zavrnili, češ da Britanci kaj takega niso zmožni storiti. Pozneje, ko je maršal Alexander postal guverner Kanade, me je večkrat obšla misel, da bi ga obiskal in povprašal glede izročanja slovenskih domobrancev Titu in Kozakov Stalinu. Na žalost tega nikoli nisem storil.

Mislím, da govorim v imenu mnogih, ko izražam globoko hvaležnost grofu Nikolaju Tolstoju, da je napisal svojo najnovejšo knjigo *The Minister and the Massacres*. Njegova prejšnja knjiga *Victims of Yalta*, ki je izšla pred nekaj leti, je bila silno važen doprinos k odkrivanju najnovejše zgodovine in je pospešila spoznavanje, česa je človek zmožen pri zadajanju zla sočloveku v imenu ideologije, napredka, celo v imenu pravice, ali pa zgolj zaradi sebične koristnosti. Njegova najnovejša knjiga pa govori o smrti naših prijateljev in sosedov, o naših solzah in žalosti in strašne groze. Rad bi se mu zahvalil iz dna srca za njegovo skrbno raziskovanje, za njegovo vztrajnost, predvsem pa za njegovo zvestobo resnici.”

DR. BERNARD NATHASON, 59-letni ameriški zdravnik-ginekolog, ki je s svojim filmom “Nemi krik” obiskal že tudi Avstralijo, je v svojem življenju opravil nad 5000 splavov in je tudi soodgovoren za uzakonitev splava v ZDA. Danes pa je isti mož eden največjih in tudi najučinkovitejših nasprotnikov umorov nerojenih. Spreobrní pa se je ob filmu, ki ga je sam napravil. O njem izjavlja tole:

“Moj film je učbenik groze. Ko sem si ga po opravljenem delu ogledal, me je popolnoma spremenil. Nikoli več ne bom pomagal splaviti, kajti splav je umor. Kdor vidi ta film, ne more več zagovarjati splava.”

Kaj pa je takega v filmu? S posebnimi pripravami je film posnet v maternici ob splavu. Nazorno je pri-

kazano, kako doživlja komaj devet tednov star zarodek svoj umor in kako se skuša na vse načine izmakniti smrtnemu instrumentu. Brani se, napenja svoje še nerazvite skromne moči, odpira usteca, kot bi hotel zajokati in opomniti: Pustite me vendar tu no tri, na varnem, pri materi! Kaj sem vam hudega storil, da moram umreti? Živeti hočem, samo živeti, saj sem bil spočet v ljubezni, za življenje in ne za nasilno smrt...

Lepšega dokaza za življenje pred rojstvom kakor ta izredni film, doslej ni bilo. Ko bi le hoteli videti film vsi tisti, ki taje nerojenemu bitju pravico do mirnega razvoja in samostojnega življenja!

SLOVENSKE MISIJONARJE v Afriki je obiskal ljubljanski nadškof in metropolit dr. Šuštar v spremstvu ravnatelja Doma slovenske prosvete v Tinjah na Koroškem Jožeta Kopeiniga ter nekdanjega laiškega misijonarja Marka Vilfana. Obisk je bil v glavnem namenjen našim misijonarjem v Zambiji in na Madagaskarju, ustavili pa so se na kratko tudi v Keniji. V Zambiji se je srečal tudi s tamkajšnjo škofovsko konferenco in nadškofom v Lusaki, v Keniji pa je obiskal dve teološki fakulteti, a na Madagaskarju predsednika tamkajšnje škofovske konference in apostolskega protonarja.

LETOŠNJA 50-letnica začetka državljanske vojne v Španiji, ki je divjala od julija 1936 pa do aprila 1939 z zmago generala Franca, je zopet spomnila svet in pokazala na strahotne številke krvnega davka, ki ga je plačala španska Cerkev. Poročilo pripoveduje, da so se že v zadnjih dneh julija 1936 pričeli poboji duhovnikov, redovnikov, redovnic in dejavnih katoličanov. Že 1. avgusta so v mestu Cerro de los Angeles javno streljali na kip Srca Jezusovega, naslednji dan pa bombardirali svetišče Pilarske Gospe. V času revolucije je bilo v Španiji pobitih 12 škofov, 6832 duhovnikov, 1365 redovnikov in 283 redovnic.

“**BERLINSKI ZID**” letos obhaja svojo 25-letnico, kar so ga zgradili in je začel tako strogo ločiti zahod od vzhoda. Res ni stoočstotno preprečil pobegov v svobodo, gotovo pa je zaustavil njih število. In pa: veliko prestreljenih žrtev je obležalo ob njem v dobi četrtr stoletja, kar so postavili to umetno mejo. Papež Janez Pavel II. se je pri splošni avdienci 14. avgusta posebej spomnil vseh teh žrtev. Dejal je, naj ob spominu na žrtve “berlinskega zidu” skupaj molimo k nebeskemu Očetu za mir v pravičnosti in svobodi. Pomembno je poudaril, naj se pri tem zavedamo, da se za to vrednoto močno zavzemajo narodi v Evropi in ameriško ljudstvo.

V **ITALIJI** so dopolnila nedavno podpisanega konkordata med italijansko vlado in apostolskim sedežem

vnese spremembe tudi v veroučno prakso. Verouk je po šolah sicer še ostal kot prej, a z razliko. Doslej je bil obvezen šolski predmet, tisti pa, ki ga niso želeli obiskovati, so se morali posebej odjaviti. Zdaj pa je ravno narobe: tisti, ki želijo obiskovati verouk, se morajo za to prigrasiti. Za najmanjše opravijo to starši, večji se odločajo sami. Razne politične stranke, ki Cerkvi niso naklonjene, so pričakovale, da se bo s tem stavba organiziranega verouka po vsej državi dobesedno sesula. Mnogi so računali, da se bo večina šolarjev odpovedala tej dodatni šolski obremenitvi. A prijave so zdaj ob začetku novega šolskega leta pokazale ravno nasprotno in visoko presegle tudi najbolj optimistična pričakovanja. Velika večina staršev za najmlajše in študentov vseh starosti se je odločila za verouk. Dober znak, da jim pomeni veliko in da znajo ceniti njegovo pomoč pri oblikovanju zrele osebnosti.

MNOGI TURISTI prihajajo po obisku Sovjetske zveze v svobodni svet z veseljem sporočilom, da "Cerkve in vernikov tam nihče ne preganja", saj so "videli odprte cerkve in vernike pri bogoslužju". Posebno zdaj, ko se Rusija pripravlja na obhajanje 1000-letnice pokristjanjenja v letu 1988, je tujemu obiskovalcu prikazano vse v najlepši luči in to mnoge preslepi. V svobodni svet pa je nedavno prišel klic skupine ruskih pravoslavnih kristjanov: "Nikar ne presoajate nekritično našega položaja! Pri obiskih v SZ ne smete

odnesti samo vtisa polnih cerkva! Kar vidite, je vse, kar je nam kristjanom dovoljeno!" Obiskovalci ne vidijo in ne razumejo, da je z zakonom prepovedana sleherna aktivnost zunaj cerkvene stavbe in bogoslužnega okvira. Čim bi verniki poskušali prakticirati versko življenje tudi zunaj cerkve, bi to takoj sprožilo preganjanje. Obtoženi bi veljali za kriminalce, ki kršijo postavo in morajo biti kaznovani. Podpisniki spomenice prosijo kristjane na Zahodu, naj s svojimi slepimi izjavami "preganjalcem nikar ne pomagajo zabijati novih žebeljev v križano telo našega Gospoda Jezusa Kristusa". Tudi jih prosijo, naj ne ponavljajo uradnih izjav "tistih hierarhov, ki so slepi za verski prerod svoje črede", kar so pač pokorni služabniki komunističnega režima.

Kaj ne bi isto prošnjo lahko naslovili tudi na obiskovalce naše domovine? Polne cerkve ob nedeljah marsikoga preslepijo, da pozabi na zastrašujoče številke statistike Cerkve na Slovenskem: upadanje krstov in cerkvenih porok je večje iz desetletja v desetletje po končani vojni in revoluciji.

AIDS, ta nova bolezen, bo pobrala do leta 1991 več žrtev kot prometne nesreče, so ugotovili na sestanku ameriškega in kanadskega združenja bolnišnic v Torontu. Današnje število okuženih se bo do takrat podneseterilo: 179.000 jih bo umrlo za aidsom, za posledicami bolezni pa 54.000, a 79.000 bo novih primerov. Žrtev prometnih nesreč pa je 50.000 na leto.

DRAGI ROJAKI, POTUJETE V EVROPO?

Na pragu domovine, sredi stare Gorice, ob drevoledu Corso Italia, Vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnim TV, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejše udobje po zelo ugodnih cenah: samska soba 43 avstr. dol., dvoposteljna 56 avstr. dol. Gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija.

V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za Vaše čimprejjetnejše počutje, dobrodošlico pa Vam bo osebno izrekel rojak **VINKO LEVSTIK**

34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

**PALACE
Hotel**

**VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!**

Dragi striček!

Prvič se Ti oglašam in Te lepo pozdravljam. Živim v Geelongu. Imam brata Davida in sestro Katarinco. Letos sem bil v Sloveniji. Bilo je zelo lepo. Videl sem mnogo krajev in ljudi. Slovenija je zelo lepa. Najlepše pa je na Ravnah. Tam imam dve stari mami, strice, tete in mnogo sestričen in bratrancev. Z mamo sem obiskal grobova obeh starih očetov. Imel sem mnogo prijateljev. Andrej je bil moj najboljši prijatelj. Igrali smo se od jutra do večera.

Nabirali smo tudi češnje. Striček, ali si Ti kdaj sedel med vejami na drevesu in zobal češnje? Kakšen užitek! Vozili smo se tudi na traktorju in na prikolicah za seno. Raztrgal sem kar precej hlač in copate sem tako raztrgal, da so mi zletele z nog.

Obiskali smo veliko cerkva. Bil sem na Sveti Gori, na Brezjah, v Novi Štifti, Stični, Nazarjih in še na mnogih drugih krajih. Peljali smo se s čolnom po Blejskem jezeru in pozvonil sem na zvonček želja.

Da pa ne boš mislil, da sem se samo igral, moram

OB OČETOVEM DNEVU

**OČKA MOJ, JAZ SEM TVOJ!
BODI SREČEN IN VESEL,
VEDNO RAD TE BOM IMEL!**

**MAJHEN SEM, A SEM BOGAT,
KER ME, OČKA, IMAŠ RAD.**

**TUDI JAZ SEM MAJHNA PUNČKA,
A ŽE RADA IMAM OČKA.**

**OČKA RADI VSI IMAMO,
VSAK DAN MU POLJUBČEK DAMO.
VSI SE DANES VESELIMO,
OČKU MNOGO LET ŽELIMO.**

Anica Šemrov

povedati, da sem hodil tudi k verouku. Bil sem pri prvem svetem obhajilu v cerkvi svetega Vida v Črničah. Zdaj znam tudi slovensko moliti.

Lepo Te pozdravlja in tudi vse slovenske otroke v Avstraliji! — Peter Persič, 8 let, Bell Post Hill, Vic.

Peter je moj stari znanec in sem bil njegovega pisma zelo vesel. Posebno pa me je razveselila novica, da je v domovini svojih staršev prejel prvo sveto obhajilo. Da je znal že tu dobro slovensko, kot znata tudi njegov brat David in sestra Katarinca, sem vedel. Slovenski verouk z molitvicami mu ni mogel delati težav. Peter, čestitam ti! Lepe spomine boš imel na obisk Slovenije: ne le na češnje in strgane hlače, ampak tudi na farno cerkvico ata in mame, kjer je Jezušček prvokrat prišel v tvoje srce.

Sicer objavljam v Galeriji navadno mladince, a tokrat napravimo izjemo. Peter je še mlad, a prepričan sem, da nas ne bo razočaral in bo tudi v bodočih letih ostal priden, bo rad govoril slovensko in bo ponosen, da sta mamica in očka doma iz lepe Slovenije. Z objavo njegove slike v spomin na prvo sveto obhajilo v Sloveniji mu bom napravil presenečenje: za fotografijo sem napreč zaprosil njegovo mamo in Peter ne ve, da bo dodana v Kotičku njegovemu pismu.

Tudi Davidu in Katarinci želim vse najboljše. Nič ne dvomim, da bosta tudi v bodoče staršem v veselje, da bosta ohranila odlično znanje slovenskega jezika in svoj slovenski značaj. Katarinca se je ob raznih prilikah, tudi na mladinskem koncertu, izkazala kot odlična deklamatorica zahtevnih slovenskih pesmi, kot je "Soči" ali "Mary se predstavi". David pa že več let igra orgle in je prav tako nastopal večkrat na naših mladinskih koncertih. — Striček.

EAST KEILOR, VIC. — Rada bi napisala nekaj skromnih vrstic v imenu družine pokojne VIDE VADNAL ter družin njenih sester, Vadjal in Vihtelič. Vse tri družine bi se rade iz srca zahvalile p. Baziliju za usluge, ki jih ne napravil blagi pokojnici v času njene bolezni in zdaj po smrti, ki nas je vse zelo prizadela. Naša zahvala gre tudi vsem znancem in prijateljem, ki so nešteto krat obiskovali bolnico doma ali pa v bolnišnici ter ji dajali poguma, da je v hudi bolezni lažje prenašala trpljenje.

Prisrčna hvala vsem, ki ste bili prisotni pri molitvi rožnega venca ob krsti na predvečer pogreba, hvala za cvetje ali pa dar verskemu središču za bodoči Dom počitka v spomin pokojne Vide namesto rož; hvala za spremstvo k zadnjemu počitku ter tolažilne besede vsem nam žalujočim. Naj Bog povrne vsem!

V imenu družin Vadjal, Vadjal in Vihtelič

—Ljuba Vihtelič.

BRISBANE, QLD. — Ker vem, da se na uredništvo iz našega konca le poredkoma kdo oglasi, pa naj vsaj ob priliki urednikovega rojstnega dne (Le kje ste zanj zvedeli? — Ur.) in tridesetletnice prihoda med avstralske Slovence javimo s kratkim pismom in seveda voščili. Za oba dneva, ki ste ju v kratkem in na tihem praznovali, Vam, dragi p. urednik, rojaki Kraljičine dežele želimo vsega, kar si sami najbolj želite. Pri urejanju "Misli" pa obilo uspeha z željo, da bi bil naš mesečnik še v naprej takšen kot je bil dosedaj.

Rad bi se Vam zahvalil za redno pošiljanje "Misli", ne le osebno, ampak tudi v imenu drugih tukajšnjih rojakov, ki so me naprosili, naj to storim. Nič ne de, če list ne izhaja takoj v začetku meseca, saj razumemo urednikovo zaposlenost. Upam si reči, da je delo pri urejanju in izdajanju "Misli" med nami verjetno še bolj cenjeno kot v večjih središčih. Saj tukaj nimamo prilike tako pogostega srečanja s slovenskim

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

KRIŽEM AVSTRALSKÉ SLOVENIJE

duhovnikom in nam je naš mesečnik njegov najpogostejši obisk.

Naj ob tej priliki tudi poročam, da smo imeli večeraj med sabo patra Valerijana. Prišel je k izseljenski maši v stolnici sv. Štefana v Brisbanu. Z našim nadškofom so somaševali izseljenski duhovniki, ki delujejo v nadškofiji med raznimi narodnostmi. Stolnica je bila nabito polna. Slovenci smo se zbrali pod bandero Marije Pomagaj v zelo lepem številu. Naši pevci so zapeli slovensko poobhajilno pesem "O srečna duša, blagor ti . . .", ki je lepo in domače zadonela po cerkvi. Prošnjo v slovenščini pa je izrekla Anka Brožič. Gospa Breznikarjeva je spekla domači hleb kruha, ki je bil — lepo okrašen z žitnimi klasi — pri darovanju izročen nadpastirju ter je bil med vso mašo na častnem mestu na oltarju.

Večji del zasluge za tako uspešno slovensko sodelovanje pri tem izseljenskem bogoslužju gre Mariji Andreis. Bili smo res lepo zastopani, ne kot majhen narod in tolikokrat odrinjen v kot za druge. Upamo in pričakujemo, da bo naša pričujočnost pri tej vsakoletni tradicionalni sveti maši priseljenih narodno-

**SLOVENSKO
DRUŠTVO SYDNEY**

45 Ferrers Rd., Horsley Park,
N. S. W., 2164

Tel.: 620 1265

NAŠ SLOVENSKI

HRIBČEK VABI. . .

. . . člane društva ter vse rojake in njihove prijatelje vsako soboto in nedeljo. Postreženi boste z raznimi pijačami in okusno hrano.

Klub našega slovenskega društva je odprt: vsako soboto od dveh pop. do polnoči ter vsako nedeljo od poldne do osmih zvečer. Vsako drugo soboto prirejamo ples do polnoči ob zvokih dobre domače glasbe.

Poleg tega imamo ob sobotah, nedeljah ter ob sredah zvečer tudi kulturne in športne dejavnosti, na katere so vabljeni vsi rojaki.

Za informacije kličite:

Štefan Šernek, tel. 528 3423

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

sti še nadalje tako polnoštevilna. In Bog daj, da bi bile naše prošnje, izrečene pri tem bogoslužju v slovenskem jeziku, res tudi uslišane!

Iskrene pozdrave tudi v imenu Vaših brisbanskih prijateljev — **Mirko Cuderman**.

PERTH, W. A. — Dne 29. avgusta 1986 je med nami v Perthu nenadoma umrl, zadet od kapi, rojak **DR. BOGDAN PUŠENJAK**. Pokojnik se je rodil dne 10. decembra 1913 v Mariboru kot sin dr. Vladimira Pušenjaka in Jožefe r. Radolič. V Ljubljani je doktoriral iz civilnega prava, na Dunaju pa iz političnih ved. V Avstralijo je prišel leta 1948 kot begunec, ker je odločno odklanjal komunistično ideologijo in povojni režim v rodni domovini. Leta 1974 se je poročil z Mary Moir, ki je irskega pokolenja, a rojena v Avstraliji. Poleg nje zapušča v Perthu sestro Vando por. Gallacci, v domovini pa so starši seveda že pokojni, enako brata Vladimir in Marjan (padel v vojni) ter sestra Mira.

S pokojnikom je izgubila tukajšnja slovenska srečna gotovo svojega najbolj uglednega člana, ki se je tudi zanjo zelo briga, razen zadnjih let veliko sodeloval pri slovenskem društvu in delal načrte za naselje slovenskih upokojencev. Bil je sploh zelo nadarjena oseba. Do upokojitve je poučeval moderne jezike (nemško, francosko in italijansko) na Perth Technical College ter na Leederville College. Za slušatelje je vedno pripravil lastna skripta. Imenujemo ga lahko tudi ustanovitelja metropolitanske opere v Perthu. Pod njegovim vodstvom so dali pred leti na oder dve operi: "Gypsy Baron" ter "Fledermaus" in iz teh amaterskih začetkov se je razvilo tamkajšnje operno gledališče. Da se je razumel na glasbo, je dokaz tudi

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

to, da je bil glasbeni kritik za tednik "Sunday Times". Poleg tega je bil navdušen šahist z naslovi kot "Chess Master in Correspondence" in "First Class Champion".

Pogrebna maša je bila opravljena v cerkvi Marije Vnebovzete, Dianella, pokopan pa je bil dr. Pušenjak na perthskem pokopališču Karrakatta. Iskreno sožalje vdovi, sestri in sorodnikom. Pokojnika, ki je bil tudi redni naročnik "Misli", pa se spominjajmo v svojih molitvah! Naj počiva v božjem miru! — **Poročevalec**.

SYDNEY, N. S. W. — V avgustovi številki "Misli" sem našel pismo gospe Rozalije Antolin, da je lansko leto 25. maja slišala v poročilih na brisbanski televizi-

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST.
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 4657060

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

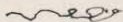
Garancija za vsako naše delo!

ji o smrtnem primeru nekega Janeza Bratoš. Saj nisem gotov, če gre za isto osebo (zato tudi nočem, da bi objavili pri pismu moje ime), ampak jaz sem z nekim Ivanom Bratoš prišel 20. decembra 1954 v Avstralijo. Pristali smo v Perthu, W. A., pripeljal pa nas je belgijski avion "Sabena". S tem fantom sva nekaj časa tudi skupaj delala na neki žagi, kakih 200 kilometrov južno od Perthu.

Spominjam se, da mi je pripovedoval, da so imeli malo kmetijo nekje blizu Pivke. Bili so štirje bratje, od katerih je bil v Avstraliji tudi Milan, ki je tudi tragično končal nekje v W. A. (O tem so tam okrog 1958 poročale Misli). Z Ivanom sva spala v isti baraki. Ob neki priliki, ko sem molil večerno molitev, mi je povedal, da on moli "očenaš" za srečno zadnjo uro.

Po nekaj mesecih sem odšel v Sydney. Tudi on je kmalu prišel v N. S. W. in sva se zadnjikrat videla v Sydneyu okrog 1956/57, če se prav spominjam. Ker sem se spomnil, da je Ivan delal tudi v Port Kembla, sem povprašal zanj pri BHP. Odgovorili so mi, da je bil res tam zaposlen od 1. maja 1961 do 10. marca 1983. Vedeli so tudi za njegov rojstni datum: 29. januarja 1929.

Sicer ne vem, ali gre pri tem za isto osebo in po-

"Dragec, za počitnice potujva letos na Havaje!"

"Letos pa ne gre! Letos morava misliti na najine dolgove."

"Saj lahko nanje misliva tudi tam."

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

REŠITEV avgustove križanke:

Vodoravno: 1. krama; 4. nitki; 8. S-E; 9. Eva; 9A vi; 11. tvega; 13. id.; 14. angel; 16. Anica; 18. Eros; 20. Amen; 21. mik; 23. pola; 26. rast; 29. okoli; 31. ptica; 33. to; 34. ovčar; 35. Ob; 36. kje; 37. od; 39. krmar; 40. zgaga. — Navpično: 1. kovač; 2. as; 3. meter; 4. nega; 5. Ivanka; 6. ta; 7. izdan; 10. in; 12. vlom; 13. ice; 15. geslo; 17. imeti; 19. sir; 22. kapa; 23. potok; 24. oko; 25. aloja; 27. strog; 28. tabla; 30. iver; 32. Co.; 36. km (za kilometer); 38. da.

Rešitev so poslali: Francka Anžin in Marija Špilar, Sestre Slomškovega doma, Jože Grilj, Vinko Jager, Frances Klun, Milan Prešeren, Sestri Baragovega doma, Lidija Čušin, Anica Buchgraber, Slavko Koprivnik, Irma in Slavko Ipavec, Jože Kosem in Ivan Podlesnik. — Žreb je izbral Jožefa Kosma.

kojni je moj znanec, ali pa kdo drugi z istim priimkom. Vseeno sem Vam namenil pisati in prilagam Vam, dragi p. urednik, tudi dar za sveto mašo za pokoj njegove duše. Če gre za kako drugo osebo, pa nič ne de — saj nabrž ni nikogar, ki bi se je spomnil v molitvi.

Z iskrenimi pozdravi — N. N.

Hvala za sporočilo in dar za mašo. Morda se bo pa oglasil še kdo in bomo razvozljali uganko. — Urednik

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

sveže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salamé in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

TUDI S KISLIM OBRAZOM SE DA SMEJATI ...

/Uvoženo iz domovine/

- + Včasih tudi kaj povejte, ne da samo govorite!
- + In smo se malo po malo pririnjili do sem. In se tako malo po malo od tu nikamor ne premaknemo.
- + Pri nas ni cenzure, kar pa neodgovorni posamezniki izkoriščajo za to, da povedo tudi tisto, česar se ne sme.
- + Medtem ko se eni bojujejo za obstanek, se drugi bojujejo za obstanek na položaju.
- + Poskusil sem, da bi bil bela vrana, pa ne gre: kar naprej me nekdo "farba".
- + Je že res, da naša kultura usiha, ampak ljub temu je ne bi smeli zalivati z gnojnico.
- + Ne obupujmo! Svetla prihodnost je kljub vsemu pred nami: dnevi so vsak dan daljši.
- + Še vedno podeljujemo priznanja za minulo delo, čeprav vsi vemo, kam nas je pripeljalo.
- + Sistema ni treba spreminjati, ker je dober. Dober pa je zato, ker ga ni treba spreminjati.
- + Uspelo nam je trg stabilizirati: pomanjkanje nekatere izdelkov je redno.
- + Težje napolnimo želodec kot pa glavo, ker je želodec izbirljivejši.
- + Velike napake se zmanjšajo z gledanjem skozi prste.

Oče vozi avto, poleg njega pa sedi njegov šestnajstletni sin.

"Oče, zakaj me vendar ne pustiš za nekaj časa k volanu? Saj sem že dovolj star!"

"Ti že mogoče, avto pa ne."

Priporočljivo je, da imate rojstne-krste, poročne liste in dokumente o šolanju ter svoji strokovni izobrazbi uradno prevedene v angleščino.

SAVO TORY J.P.

TRANSLATOR, MEMBER F.I.T.

25/14 Kidman St., COOGEE, N. S. W. 2034

Tel.: (02) 66 57781

je uradno priznan tolmač in prevajalec
s 40-letno prakso.

Poslužite se njegove usluge po zmerni ceni!

"Poglej," pravi žena možu pred izložbo trgovine s krznenimi izdelki, "ali ni tistile plašč naravnost pravljica?"

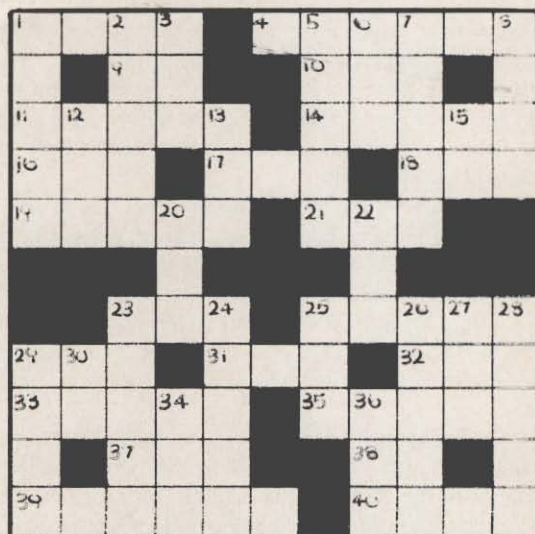
"Ja, in to bo tudi ostal!"

Žena pokloni možu za očetovski dan zapestno uro, ki je za vodo nepropustna.

"Kako je lepa," je mož ves ginjen, "in za vodo nepropustna, praviš?"

"Ja, tako piše na garanciji. Lahko jo boš pustil na roki tudi, ko boš pomival posodo."

Križanka (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. cunje; 4. dan v tednu (množina); 9. predlog; 10. huda bolezen; 11. razkuževalno sredstvo; 14. znani kraj na Gorenjskem; 16. moško ime; 17. avstralska žival (v angleščini); 18. starodavno orožje; 19. skupnost ljudi iste kulture; 21. res dobro počiva; 23. nebišveni del obleke; 25. ptica slabega glasu; 29. skrb, briga; 31. pod nogami so; 32. preprost tunel; 33. žensko ime; 35. oprezuje, pazljivo zasleduje; 37. zvok, odtenek glasu; 38. osebni zaimsek; 39. glasno vabim; 40. starozavezna oseba.

Navpično: 1.ptica; 2. klic k pozornosti; 3. skrajšano moško ime; 5. starorimski bog podzemlja; 6. nočni zabavni lokal; 7. okrog; 8. popolnoma podoben; 12. žensko ime; 13. voda v trdem stanju; 15. prislov časa; 20. žuželka; 22. stara beseda za gostijo, svatovanje; 23. obljublja kaj neprijetnega; 24. vredno je, ocenjeno je; 25. kraj blizu Ljubljane v zvezi s Šmarjem; 26. del cirkusa; 27. površina bitij (ena množinskih oblik); 28. prevozno sredstvo (tujka); 29. pijača vsakdanje uporabe (v angleščini); 30. površinska mera; 34. del časovne mere dneva; 36. čas, doba.

Rešitev pošljite do 7. oktobra na uredništvo!

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.— dol.
ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.— dol.
CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.— dol.
SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opomba-
 mi in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.— dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.—dol.
HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami)
 v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Ce-
 na je 5.— dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.— dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega
 nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5.— dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijo-
 narja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.— dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem
 angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.—dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy
 Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.— dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku
 v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Lo-
 ško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.— dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini
 je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami o-
 premljena knjiga je izšla v Melbourne. Cena 20.— dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

**LEPOTE SLOVENSKE CER-
 KVA** je monumentalna knjiga z 283
 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jo-
 že Anderlič, besedilo pa je napisal
 dr. M. Zadnikar. Cena 49.— dol.

GORIŠKE MOHORJEVKE za le-
 to 1986 so že pošle, **CELOVŠKE** pa
 so še na razpolago. Štiri vredne knji-
 ge za ceno dvajset dolarjev. Sezite
 po njih, dokler jih imamo!

SLOVENIAN HERITAGE (I) je
 že pošla in čakamo novo pošiljko,
 če je še na razpolago v ZDA.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
 in bralce MISLI
 s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
 V CANBERRI,
 OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na
 Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nede-
 lje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira
 okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od
 poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!
Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

— — —

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Zelo ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.
Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!